

KATE DICAMILLO

SİHİRBAZIN FİLİ

Despero'nun Öyküsü adlı kitabın yazarından,
mucizelerin varlığına, beklenmeyenin olabileceğine,
imkânsızın gerçekleşebileceğine dair bir öykü.

Yayıncı Sertifika No: 12382

ISBN 978-975-509-653-7

9 789755 096537

online satış: www.arkadas.com.tr

Sihirbazın Fili

Kate DiCamillo

İllüstrasyonlar
Yoko Tanaka

Çeviri
Şiirsel Taş

arkadaş YAYINEVİ

Yuva Mahallesi 3702. Sokak No: 4 Yenimahalle / Ankara

Tel: +90-312 396 01 11 (pbx) Faks: +90-312 396 01 41

e-posta: info@arkadas.com.tr

www.arkadas.com.tr

Yayıncı Sertifika No: 12382

Kitabın özgün adı ve yazarı: The Magician's Elephant/Kate DiCamillo

Metin © 2009 Kate DiCamillo

İllüstrasyonlar © 2009 Yoko Tanaka

Walker Books Limited, London SE11 5HJ ile yapılan özel anlaşma sonucu yayınlanmıştır.

© Türkçe yayım hakları **arkadaş** yayınevinindir. Yayıncının yazılı izni olmadan hiçbir biçimde ve hiçbir yolla, bu kitabın içeriğinin bir kısmı ya da tümü yeniden üretilemez, çoğaltılamaz ya da dağıtılamaz.

ISBN: 978-975-509-653-7

ANKARA, 2010

Çeviri	: Şiirsel Taş
Yayına Hazırlık	: Nazlı Deniz Oğuz
Sayfa Düzeni	: Özlem Çiçek Öksüz
Kapak Tasarımı	: Mehmet Yaman
Baskı	: Sözkese Matbaacılık

*H.S.L. ve A.M.T. ye
Bana yol gösterdiler.
K.D. (Kate DiCamillo)*

*Yaşamımda bir sihir gibi beliriveren ve dünyama
renk katan Daniel Favini'ye.
Y.T. (Yoko Tanaka)*

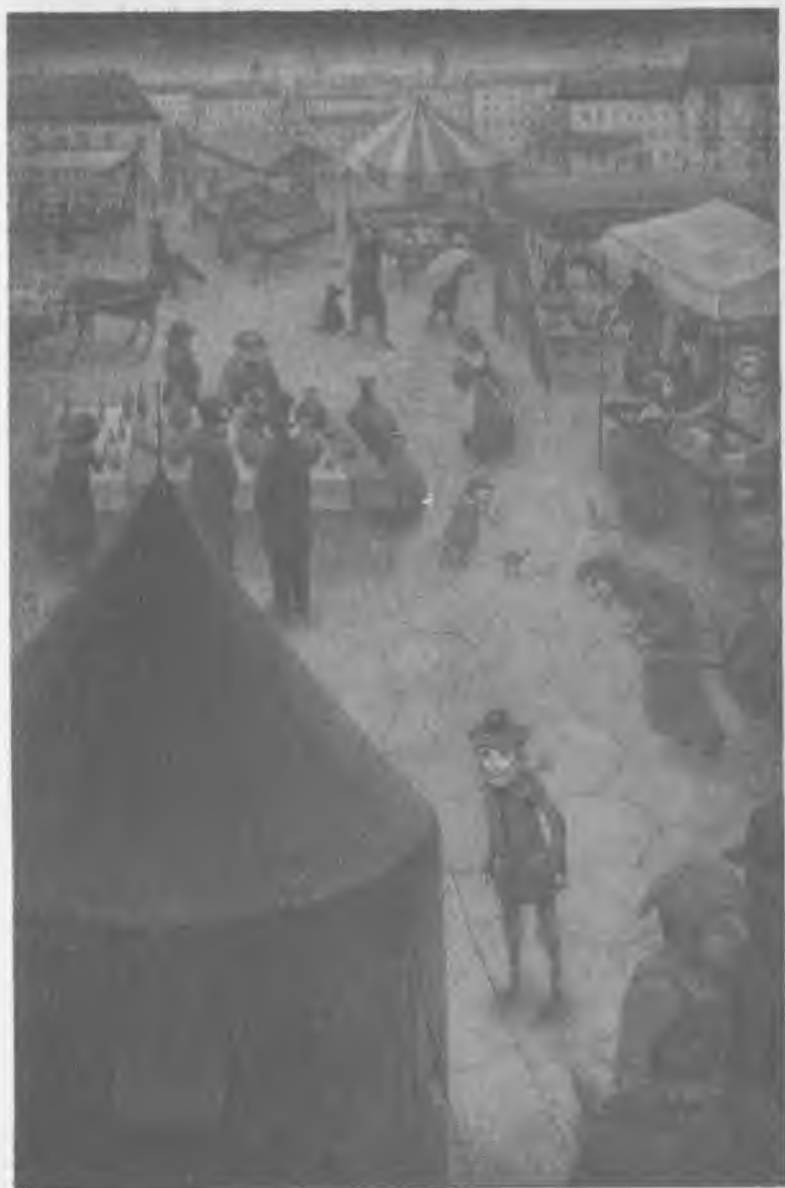
Bölüm Bir

Geçen yüzyıldan önceki yüzyılın sonlarında bir gün, Baltese kentinin pazar meydanında bir çocuk, başında şapkası, elinde bir gümüş para öylece dikilip duruyordu. Çocuğun adı Peter Augustus Duchene idi ve elindeki gümüş para ona ait değildi; para yaşlı bir askere, –aynı zamanda çocuğun vasisi olan ve onu ekmekle balık alması için pazara gönderen Vilna Lutz’a aitti.

O gün pazar meydanında onca balık satıcısının, kumaş tüccarının, fırıncı ve gümüşçünün hiç dikkat çekmeyen, alabildiğine sıradan tezgâhları arasında, ne bir uyarı ne de tantana olmaksızın, bir falcının kırmızı çadırı belirdi ansızın. Falcının çadırına bir parça kâğıt ilıştırılmıştı ve kâğıtta okunaksız olmakla birlikte, okunaksızlığını pek de umursamayan bir el yazısıyla şu sözcükler yazılmıştı: *İnsan aklının ya da yüreğinin sorabileceği en zor sorulara bir florit karşılığında yanıt verilir.*

Peter, bu kısacık yazıyı bir daha, sonra bir kez daha okudu. Sözcüklerin küstah havası, sunduğu baş döndürücü vaat, birdenbire soluğunu kesti. Elindeki gümüş paraya, bir florite baktı.

“Bunu yapamam” dedi kendi kendine. “Gerçekten de yapamam; eğer yaparsam, Vilna Lutz parayı ne için harcadığımı sorar ve ben de ona yalan söylemek zorunda kalırım; oysa yalan söylemek büyük onursuzluktur.”

Parayı tekrar cebine koydu. Asker şapkasını çıkardı, sonra tekrar giydi. Çadırın üzerindeki yazıdan uzaklaştı, sonra tekrar yaklaştı ve o haddini bilmez, harika sözcükleri tekrar düğünmeye başladı.

“Ama bilmek zorundayım,” dedi sonunda. Cebindeki bir floriti çıkardı. “Gerçeği bilmek istiyorum. Bu yüzden de yapacağım. Ama yalan söylemeyeceğim, böylece onurumu hiç değilse biraz olsun koruyabilirim.” Peter, kendi kendine bunları söyleyerek çadırdan içeri adımını attı ve falcıya elindeki bir floriti verdi.

Falcıysa çocuğun yüzüne bile bakmadan, “Bir florite bir yanıt. Sadece ve sadece bir yanıt. Anlaşıldı mı?” dedi.

“Evet,” dedi Peter.

Çadırın aralık kapısından içerideki kasvetli ortama süzülen ışık demetinin önünde durdu. Falcı, çocuğun elini avucunun içine aldı. Gözlerini bir sağa bir sola gezdirerek çocuğun

elini yakından inceledi; sanki Peter Augustus Duchene'in avucunun içinde, çocuğun yaşam öyküsünü anlatan, küçücük sözcüklerle yazılmış bir kitap vardı.

“Hımm,” dedi sonunda. Çocuğun elini bıraktı ve gözlerini kısarak yüzüne baktı. “Önünde sonunda küçük bir çocuksun sen.”

“On yaşındayım,” dedi Peter. Başındaki şapkayı çıkardı ve olabildiğinde uzun boylu görünmeye çalışarak dimdik durdu. “Üstelik yiğit ve dürüst bir asker olmak için eğitim alıyorum. Ama kaç yaşında olduğumun bir önemi yok. Parayı aldığına göre, sorumu yanıtlamasın.”

“Demek yiğit ve dürüst bir asker, ha?” dedi falcı. Bir kahkaha atarak yere tükürdü. “Pekâlâ, yiğit ve dürüst asker, öyle diyorsan öyledir. Sor bakalım sorunu.”

Peter'ın içine bir korku düştü. Ya onca zaman sonra, gerçeği kaldıracak gücü yoksa? Ya

aslında gerçeği bilmek istemiyorsa?

“Konuş” dedi Falcı. “Sor hadi.”

“Annemle babam,” dedi Peter.

“Soracağın soru bu mu?” dedi falcı. “İkisi de öldü.”

Peter’in elleri titredi. “Sorum bu değil,” dedi. “Öldüklerini biliyorum. Bana, bilmediğim bir şey söylemelisin. Bana başka bir şey... bana söylemen gereken şey...”

Falcı gözlerini kıstı. “Aaa, anladım. Onu mu soruyorsun? Kız kardeşini. Sorun bu mu? Pekâlâ. O yaşıyor.”

Peter’in yüreği bu sözcüklere takılı kaldı. *O yaşıyor. O yaşıyor!*

“Lütfen! Bitmedi” dedi Peter. Gözlerini kapadı. Bütün dikkatini topladı. “Eğer yaşıyorsa, onu bulmalıyım. Sorum şu: O nerede, ona nasıl ulaşırım?”

Gözleri kapalı bekledi.

“Fil,” dedi falcı.

“Ne?” dedi Peter. Gözlerini açtı, yanlış duyduğundan emindi.

“Fili takip etmelisin,” dedi falcı. “Fil, seni ona götürecektir.”

Peter’ın az önce coşkuyla dolup taşan yüreğindeki heyecan yavaş yavaş söndü. Şapkasını tekrar başına geçirdi. “Benimle dalga geçiyor olmalısın” dedi. “Burada fil mil yok.”

“Üstüne bastın,” dedi falcı. “Gerçek bu; en azından şimdilik. Ama farkında değilsen söyleyeyim: gerçek, durmadan değişir.” Falcı çocuğa göz kırptı. “Biraz bekle bakalım,” dedi. “Göreceksin.”

Peter dışarı çıktı. Gri gökyüzü yağmur bulutlarıyla kaplıydı ama her yerde konuşan, gülüşen insanlar vardı. Bağırarak satıcılar, çığlık çığlığa koşan çocuklar ve bütün bunların ortasında, kara köpeğiyle yan yana oturmuş, karanlıkla ilgili şarkı söyleyen bir dilenci.

Görünürde tek bir fil bile yoktu.

Yine de, Peter inatçı yüreğini susturamıyordu. Kalbi, basit ama olanaksız iki sözcüğün ritmiyle atıyordu: *O yaşıyor, o yaşıyor, o yaşıyor.*

Olabilir miydi?

Hayır, olamazdı. Doğru olsaydı, Vilna Lutz ona yalan söylemiş olurdu ve bir asker, yüksek rütbeli bir subay için yalan söylemek hiç de onurlu bir davranış değildi. Vilna Lutz elbette ki yalan söylemezdi. Hayır, kesinlikle söylemezdi.

Yoksa, söyler miydi?

“Kış geldi,” diye şarkısına devam etti dilenci. “Etraf karanlık, hava soğuk; hiçbir şey görüldüğü gibi değil ve gerçek durmadan değişir.”

“Gerçeğin ne olduğunu bilmiyorum,” dedi Peter, “bildiğim bir şey varsa, o da yaptığımı itiraf etmem gerektiği. Vilna Lutz’a anlatmalıyım.” Omuzlarını arkaya attı, şapkasını düzeltti ve Polonez Evleri’ne giden uzun yolda yürümeye başladı.

O yürürken, kış gününün öğleden sonrası yerini günbatımına, puslu aydınlıkla karanlığa bıraktı. Peter düşünüyordu: *Falcı yalancı; hayır, Vilna Lutz yalancı; hayır, yalancı olan falcı; hayır, hayır, yalancı olan Vilna Lutz...* Yol boyunca aklı iki kişi arasında mekik dokudu.

Polonez Evleri'ne varınca, binanın çatı katına çıkan merdivenleri ağır ağır tırmandı; bir ayağını diğerinin önüne dikkatlice atıyor ve attığı her adımda düşünüyordu: *Falcı yalancı; Vilna Lutz yalancı; falcı yalancı; Vilna Lutz yalancı; falcı yalancı.*

Yaşlı asker, tek mumun yandığı odada, pencere kenarındaki sandalyeye oturmuş, kucacağında savaş planlarıyla onu bekliyordu; arkasındaki duvara heybetli gölgesi vurmuştu.

“Geciktin Er Duchene,” dedi Vilna Lutz. “Ve görüyorum ki, elin boş.”

“Efendim,” dedi Peter. Şapkasını çıkardı. “Ne balık getirebildim, ne de ekmek. Parayı bir falcıya verdim.”

“Falcıya mı?” dedi Vilna Lutz. “Bir falcıya ha!” Tahtadan yapılmış sol ayağını döşeme tahtalarına sertçe vurdu. “Bir falcıya ha! Açıkla çabuk.”

Peter’ın ağzından tek söz çıkmadı.

Tak, tak, tak sesleri duyuldu, Vilna Lutz tahta ayağını yere vurunca; *tak, tak, tak*. “Bekliyorum,” dedi. “Er Duchene, bir açıklama bekliyorum.”

“Sadece şüphelerim vardı efendim,” dedi Peter. “Olmaması gerektiğini biliyorum ama...”

“Şüpheler! Şüphe mi? Açıkla çabuk.”

“Efendim, açıklayamıyorum. Yol boyunca düşündüm. Makul bir açıklaması yok bunun.”

“Anlaşıldı,” dedi Vilna Lutz. “O halde, ben senin yerine açıklayayım. Sana ait olmayan parayı harcadın. Üstelik o parayı aptalca harcadın. Onursuzca davrandın. Cezalandırılacaksın. Bu akşam tayın yok sana. Çekilebilirsin.”

“Evet efendim, elbette,” dedi Peter ama şapkası elinde, Vilna Lutz’un önünde dikilmeyi sürdürdü.

“Söylemek istediğin başka bir şey mi var?”

“Hayır. Evet.”

“Hangisi? Hayır mı? Evet mi?”

“Efendim, siz hiç yalan söylediniz mi?” dedi Peter.

“Ben mi?”

“Evet,” dedi Peter. “Siz. Efendim.”

Vilna Lutz oturduğu sandalyede doğruldu. Elini kaldırıp sakalını sıvazladı; yüzünde gezinen parmakları, sivri bir uçla sonlanan sakalındaki her telin askeri nizama uygun olup olmadığını denetler gibiydi. Sonunda konuştu: “Kendine ait olmayan parayı harcayan sen... Başkasına ait olan parayı sorumsuzca çar çur eden sen... Sen mi bana yalan söyleyip söylemediğimi soruyorsun?”

“Üzgünüm efendim,” dedi Peter.

“Üzgün olduğuna eminim,” dedi Vilna Lutz. “Şimdi... Çekilebilirsin!” Kucağındaki kâğıtları topladı. Savaş planını mum ışığına doğru tutup

kendi kendine mırıldandı: “Evet, önce şuraya, sonra da şu tarafa ve ...”

O gece geç saatlerde, mum sönüp de oda karanlığa gömüldüğünde, yaşlı asker yatağında horlarken, Peter Augustus Duchene saman döşeginde sırt üstü yatıp gözlerini tavana dikmiş, düşünüyordu: *Falcı yalancı; Vilna Lutz yalancı; falcı yalancı; Vilna Lutz yalancı.*

Biri yalan söylüyor ama kim olduğunu bilmiyorum.

Yalan söyleyen, fillerle ilgili şu gülünç lafı eden falcıysa, ben, tam da Vilna Lutz’un söylediği gibi bir aptalım; ansızın ortaya çıkan bir filin beni ölmüş kız kardeşime götüreceğine inanan bir aptal.

Ama eğer Vilna Lutz yalan söylüyorsa, o zaman kardeşim yaşıyor demektir.

Kalbi bir an duracak gibi oldu.

Eğer yalan söyleyen oysa, Adele yaşıyor demektir.

“Umarım, yalan söyleyen odur,” dedi Peter yüksek sesle karanlığa.

Ve böyle bir nankörlük karşısında şaşkı-

na dönen, bir askere hiç de yakışmayan böylesi bir duygunun yüksek sesle dillendirildiğini duymaktan afallayan kalbi bir kez daha duracak gibi oldu; hatta bu kez neredeyse gerçekten duruyordu.

Polonez Evleri'nden az ötede, kış gecesi karanlığının örttüğü çatıların ilerisinde Bliffendorf Opera Binası vardı ve o akşam sahnede, yaşını başını almış, ününü yitirmeye başlamış bir sihirbaz, meslek hayatının en akıl almaz numarasını yapmak üzereydi.

Sihirbazın niyeti, ortaya bir demet zambak çıkarmaktı ama zambaklar yerine bir fil çıkageldi.

Fil, opera binasının tavanını parçalayıp, alçı tozu ve kiremit yağmurunun arasında, sihirbazın bir demet çiçek sunmaya niyetlendiği soylu kadının, Bayan LaVaughn'un kucağına düştü.

Bayan Bettine LaVaughn'un bacakları ezildi.

O geceden sonra tekerlekli sandalyeye mahkûm oldu; o geceden sonra fillerle ya da çatılarla hiç ilgisi olmayan bir sohbetin tam ortasında, şaşkınlık dolu bir sesle sık sık şunları söyler oldu: “Belki de tam olarak anlamadınız. Bir fil yüzünden sakat kaldım! Çatıdan düşen bir fil yüzünden sakat kaldım.”

Sihirbaza gelince, Bayan LaVaughn’un isteği üzerine hemen tutuklandı.

File gelince, o da tutuklanmıştı.

Bir ahıra kilitlenmişti. Sol bileğine zincir vurulmuştu. Zincir, toprağa saplanmış demir bir çubuğa takılıydı.

Başlangıçta fil, sadece ve sadece bir tek şey hissetti: baş dönmesi. Başını sağa sola çok hızlı çevirirse, etrafındaki dünyanın ürkütücü bir hızla döndüğünü fark etti. Bunun üzerine, başını çevirmekten vazgeçti. Gözlerini yumdu ve açmadı.

Etrafında korkunç bir curcuna ve gürültü vardı. Fil, bütün bunları görmezden geldi. Tek arzusu, dünyanın kıpırtısız kalmasıydı.

Birkaç saat sonra baş dönmesi geçti. Fil gözlerini açıp çevresine bakındı ve bilmediği bir yerde olduğunu fark etti.

Bildiği tek gerçek vardı.

Bulunduğu yer, olması gereken yer değildi.

Bulunduğu yer, ait olduğu yer değildi.

Bölüm İki

Filin çıkageldiği gecenin ertesi gün, Peter yine pazar meydanındaydı. Falcının çadırı orada değildi ve Peter'a bir kez daha bir florit emanet edilmişti. Yaşlı asker, Peter'ın o parayla ne alması gerektiğini –özellikle de ekmeği– uzun uzadıya ve onu canından bezdirecek kadar ayrıntılı anlatmıştı. Ekmek en az bir, tercihen iki günlük, daha da iyisi üç günlük olmalıydı.

“Aslında en iyisi, ekmek olduğu, üzerinde-

ki küften anlaşılamaz hale gelmiş ekmektir,” dedi Vilna Lutz. “Bayat ekmek, askerliğe hazırlanmanın en mükemmel yoludur. Askerler, çiğnenmesi zor, taş gibi sert ekmeğe alışmak zorundadırlar. Böylece dişleri güçlenir. Ve güçlü dişler, yüreği de güçlendirir, askeri yiğit kılar. Evet, evet, bu kesinlikle doğru. Haklı olduğumu biliyorum.”

Peter, sert ekmekle güçlü dişler ve güçlü bir yürek arasında nasıl bir bağlantı olduğunu bir türlü anlayamıyordu ama Vilna Lutz o sabah konuşurken, yaşlı askerin yine ateşinin yükseldiğini ve ondan daha mantıklı bir konuşma beklememesi gerektiğini bir kez daha açıkça fark etti.

“Balıkçıdan iki tanecik balık isteyeceksin; iki tanecik, daha fazla değil,” dedi Vilna Lutz. Ter içinde kalan alnı parlıyordu. Sakalı nemliydi. “En küçük balıkları vermesini söyle. Başkalarının yüzüne bile bakmayacağı balıkla-

rı. Balık demeye bin şahit ister diye düşüneceğin balıkları iste! Tezgâhtaki en küçük balıkları al gel ama bak, bir kez daha söylüyorum, sakın ola ki dudaklarında falcıların söylediği yalanlarla, eli boş dönme! Hayır, hayır! Düzeltiyorum! Falcıların söylediği yalanlar gereksiz bir laf; ne de olsa falcıların ağzından çıkan her söz tabiatı gereği yalandır ve sen, Er Duchene, sen, sen, bulabildiğin en küçük balıkları getirmelisin.”

İşte şimdi de Peter pazar meydanında, balıkçıların önünde sıraya girmiş, falcıyı, kız kardeşini ve filleri ve ateşli sayıklamaları ve olası en küçük balıkları düşünüyordu. Ayrıca yalanları, yalan söyleyenleri ve söylemeyenleri ve asker olmanın, onurlu olmanın, dürüst olmanın anlamını düşünüyordu. Kafasında bu düşünceler dolaşıp durduğu için, önündeki kadınla konuşan balıkçının sözlerini yarım yamalak duyabildi.

“Aslına bakarsanız, öyle pek de ahım şahım

bir sihirbaz değildi ve kimse ondan fazla bir şey beklemiyordu. Tuhaf olan da bu zaten. Kimse hiçbir şey beklemiyordu.” Balıkçı ellerini önlüğüne sildi. “İzleyicilere özel bir gösteri vaat etmemişti, onlar da böyle bir şey beklemiyorlardı.”

“Zaten bugünlerde özel bir şeyler olmasını bekleyen kaldı mı ki?” dedi kadın. “Ben beklemiyorum. Bekleye bekleye kendimi tükettim.” Büyük bir balığı göstererek, “Şu uskumrular-dan bir tane versene,” dedi.

“Uskumru geliyor,” dedi balıkçı, hayvanı tartmak için kancaya asarken. Çok iri bir balıktı. Vilna Lutz, böyle bir balığı almasını asla onaylamazdı.

Peter, balıkçının uskumruyu seçmesini izlerken midesi guruldadı. Açtı, düşünceliydi. Yaşlı askeri memnun edebilecek kadar küçük bir balık göremiyordu tezgâhta.

“Yayınbalığı da istiyorum,” dedi kadın. “Üç

tane. Şu uzun bıyıklı olanlardan. Onlar daha lezzetli oluyor.”

Balıkçı, teraziye üç yayınbalığı koydu. “Her neyse,” diye devam etti, “hepsi orada oturmuş seyrediyordu: soylu takımı, hanımefendiler, prensler ve prensesler; hepsi opera binasında fazla bir beklentileri olmaksızın oturuyordu. Ve... Bilin bakalım, ne oldu?”

“En ufak bir fikrim bile yok,” dedi kadın, “İnsanların başına gelen olağanüstü olaylar benim için bütünüyle bir sır.”

Peter ağırlığını bir ayağından öbürüne verdi. Eğer eve yeterince küçük bir balık götürmezse, başına neler geleceğini düşünüyordu. Vilna Lutz, ateşli nöbetlerden birini geçirirken sağı solu hiç belli olmazdı.

“Doğrusunu isterseniz, bir fil beklemiyorlardı; orası kesin.”

“Bir fil!” dedi kadın.

“Bir fil mi?” dedi Peter. Adamın dudakla-

rından dökülen akıl almaz sözcükler karşısında, tepeden tırnağa heyecanla titredi. Geriye doğru bir adım attı.

“Bir fil!” dedi balıkçı. “Opera binasının çatısından LaVaughn adında soylu bir kadının kucasına indi.”

“Bir fil,” diye fısıldadı Peter.

“Yaa!” dedi kadın, “Vay canına! İnanılır gibi değil.”

“Ama doğru,” dedi balıkçı. “Üstelik kadının bacakları kırıldı!”

“Şu işe bak! Arkadaşım Marcelle, Bayan LaVaughn’un çamaşırlarını yıkar. Dünya ne kadar da küçük, değil mi?”

“Kesinlikle öyle,” dedi balıkçı.

“Bir dakika lütfen,” dedi Peter. “Bir fil. Bir fil olduğuna emin misiniz?”

“Evet,” dedi balıkçı, “aynen söylediğim gibi, bir fil.”

“Ve çatıdan düştü, öyle mi?”

“Az önce öyle olduğunu söylemedim mi?”

“Peki, o fil şimdi nerede? Söyleyin lütfen,” dedi Peter.

“Polis onu götürdü,” dedi balıkçı.

“Polis mi?” dedi Peter. Elini şapkasına götürdü. Şapkayı çıkardı, sonra tekrar giydi, sonra tekrar çıkardı.

“Çocuğun şapkayla bir derdi mi var?” diye sordu kadın balıkçıya.

“Tam da falcının söylediği gibi,” dedi Peter. “Bir fil.”

“Ne dedin? Kim ne söylemiş?” dedi balıkçı.

“Önemli değil,” dedi Peter. “Filin gelmiş olması dışında hiçbir şey önemli değil. Bu da demek oluyor ki...”

“Ne demek oluyor?” diye sordu balıkçı. “Merak ettim.”

“Bu da demek oluyor ki, o yaşıyor!” dedi Peter. “O yaşıyor.”

“Harika değil mi?” dedi balıkçı. “İnsanların

yaşaması bizi hep mutlu eder.”

“Elbette öyle, neden mutlu etmesin ki?” dedi kadın. “Merak ettiğim şey, bütün bunları başlatan adama ne olduğu? Sihirbaz nerede şimdi?”

“Tutuklandı, dedi balıkçı. “Onu, olabilecek en berbat hücreye tıkıp, anahtarı çöpe attılar.”

Sihirbazı kapattıkları hücre daracık ve karanlıktı. Neyse ki, epeyce yüksekte de olsa hücrenin bir penceresi vardı. Sihirbaz geceleri samandan döşeğine serdiği pelerinin üzerine sırt üstü yatar, pencerenin dışındaki karanlık dünyaya gözlerini dikerdi. Gökyüzü hemen her zaman kesif bulutlarla kaplı olurdu ama bazen, eğer sihirbaz yeterince uzun süre bakarsa, bulutlar istemeye istemeye de olsa dağılır, aralarından olağanüstü parlak bir yıldız görünürdü.

“Tek niyetim bir demet zambak getirmektir,” dedi sihirbaz yıldıza. “Tek niyetim buydu: bir demet zambak.”

Doğrusunu söylemek gerekirse, işin aslı öyle değildi.

Evet, sihirbaz ortaya bir demet zambak çıkarmak niyetindeydi.

Ama Bliffendorf Opera Binası'nın sahnesinde, yapabileceği basit numaralara tamamen kayıtsız kalan ve sihirbazın sahneyi terk etmesini, ondan sonra gerçek sihrin (bir keman virtüözünün çaldığı müzik) başlamasını hevesle bekleyen seyircinin karşısında dururken, ansızın kapıldığı o güçlü hisle, bütün yaşamını boşa harcamış olduğu duygusuyla sarsılmıştı.

İşte bu yüzden, o gece ortaya el çabukluğuyla bir demet zambak çıkarmaya çalışırken, bir yandan da, uzun yıllar önce ustası olan sihirbazın ona emanet ettiği bir büyü'nün sözcüklerini mırıldanıyordu. Sihirbaz, sözcüklerin ne denli güçlü olduğunu ve koşullar göz önüne alınırsa, içinde bulunduğu ortamda ne kadar sakıncalı olabileceğini biliyordu. Yine de gör-

kemli bir gösteri sergilemek istiyordu.

İstedğini yaptı da.

O gece opera binasında, bütün dünya ılıklarla, alarm ddkleriyle ve suçlamalarla darmadağın olmadan önce, sihirbaz elma kurusu, kf ve gübre kokan devasa yaratığın yanında gururla duruyordu. Uzanıp elini hayvanın gğ-sne koydu ve bir an için kalbinin dingin atışlarını hissetti.

İşte oldu, diye düşündü. Başardım.

Aynı gece, akla gelebilecek her türlü yetkili şahıs (vali, dk, prenses, başkomiser) ona fili geri göndermesini, defetmesini –işin aslı, onu göz nnden kaldırmasını– buyurunca, hem büyünün kendisini hem de sihirli sözcükleri görev aşkıyla tersten söylemesine rağmen, hiçbir şey olmadı. Fil somut varlığıyla, mutlak ve yadsınamayacak biçimde olduğu yerde kaldı; filin varlığı, sihirbazın glerinin tartışmasız kanıtı gibiydi.

Evet, belki de tek niyeti bir demet zambaktı.

Ama aynı zamanda, bir sihri gerçeğe dönüştürmek istemişti.

Başarmıştı da.

Gökyüzünde gördüğü yıldıza ne söylemiş olursa olsun, sihirbaz, yaptığından gerçek bir pişmanlık duymuyordu.

Ayrıca şunu da söylemek gerekir ki, o parlak gök cismi aslında bir yıldız değildi.

O, Venüs gezegeniydi.

Yazılı kayıtlara bakılırsa, gezegen o yıl, hiçbir zaman olmadığı kadar parlak görünüyordu.

Bölüm Üç

Baltese kentinin başkomiseri, yasalara harfiyen uyan bir adamdı. Fakat polis elkitabına giderek artan bir telaşla defalarca baktığı halde, nereden geldiği bilinmeyen, opera binasının çatısını parçalayarak kucağına düştüğü soylu kadını sakat bırakan bir hayvana ne yapılması gerektiğini belirten tek bir madde, tek bir cümle, hatta tek bir sözcük bulamadı.

Bunun üzerine başkomiser istemeye iste-

meye de olsa, file ne yapılması gerektiği konusunda emri altında çalışanlara danıştı.

“Amirim!” dedi genç polis memurlarından biri. “Fil kendiliğinden geliverdi. Belki, yeterince sabırlı olursak, kendiliğinden gidiverir.”

“Bu fil sana, geliverdiği gibi gidiverir gibi mi geliyor?” diye sordu başkomiser.

“Üzgünüm amirim ama korkarım, sorunuza anlayamadım,” dedi polis memuru.

“Anlayamadığının farkındayım,” dedi başkomiser. “Hatta doğruyu söylemek gerekirse, kavrayışındaki eksiklik filin varlığı kadar aşikâr ve bundan kurtulman, filin kendiliğinden gidivermesinden de düşük bir ihtimal.”

“Evet, amirim,” dedi polis memuru. Alnını kırıştırdı. Bir an için düşündü. “Hiç şüphemiz olmasın amirim, sağ olun amirim,” dedi.

Bu konuşmayı uzun ve sıkıntılı bir sessizlik izledi. Polis memurları, ağırlıklarını bir o ayağa

bir bu ayağa vererek bekliyorlardı.

“Aslında çok basit,” dedi bir başka polis memuru. “Fil bir suçlu. Yani ona bir suçlu gibi davranılması ve bir suçlu gibi cezasını çekmesi gerek.”

“İyi ama fil neden suçlu olsun ki?” diye sordu palabıyıklı ufak tefek bir başka polis memuru.

“Fil neden mi suçlu?” dedi başkomiser.

“Evet, neden?” dedi ufak tefek polis; adı Leo Matienne’di. “Eğer sihirbaz pencereye taş atmış olsaydı, kırılan cam için taşı mı suçlayacaktınız?”

“Hangi sihirbaz taş atar?” dedi başkomiser. “Biri, sihir yapmak için ne diye cama taş atsın ki?”

“Beni yanlış anladınız, amirim,” dedi Leo Matienne. “Demek istediğim, filin niyeti opera binasının çatısını parçalayarak gelmek değildi. Akli başında hangi fil böyle bir şey yapmak

ister? Eğer niyeti bu değil idiyse, o halde nasıl suçlu olabilir?”

“Sizden olası çözüm önerileri bekliyorum,” dedi başkomiser. Ellerini başının üstünde kavuşturdu.

“Evet,” dedi Leo Matienne.

“Ne yapılması gerektiğini soruyorum,” dedi başkomiser. Elleriyle saçını çekti.

“Evet,” diye tekrarladı Leo Matienne.

“Sense, aklı başında fillerden ve onların niyetinden söz ediyorsun,” diye bağırdı başkomiser.

“Bence söylediklerim konuyla alakalı, amirim,” dedi Leo Matienne.

“Demek konuyla alakalı,” dedi başkomiser. “Demek konuyla alakalı.” Yeniden saçını çekti. Suratı kıpkırmızı olmuştu.

“Amirim,” dedi bir başka polis memuru. “File kalabileceği bir yer bulabilir miyiz?”

“Tabii ya,” dedi başkomiser. Etrafına bakıp konuşan polis memuruna döndü. “Nasıl

oldu da bunu akıl edemedim? Hadi, fili hemen “İstemedenden de Olsa Nahoş İşlere Karışan Dik Başlı Filler Sığınağı”na gönderelim. Orası, bu caddenin sonundaydı, değil mi?”

“Öyle bir yer mi var?” dedi polis memuru. “Gerçekten mi? Bilmiyordum. Yaşadığımız şu aydınlık çağda, böyle kıymetli hayır kurumlarının sayısı o kadar arttı ki; hepsini takip etmek neredeyse olanaksız.”

Başkomiser saçını başını yolmak üzereydi. “Beni yalnız bırakın,” dedi sessizce. “Hepiniz gidin. Bu sorunu sizin yardımınız olmadan çözeceğim.”

Polis memurları, karakoldan birer birer ayrıldılar.

Geriye sadece ufak tefek polis kalmıştı. Şapkasını çıkararak başkomiseri selamladı.

“İyi akşamlar, amirim,” dedi, “sizden ricam, filin, fil olmak dışında bir suç işlemediği konusunda düşünmeniz.”

“Lütfen. Lütfen, beni yalnız bırak,” dedi başkomiser.

“İyi akşamlar, amirim,” dedi Leo Matienne yeniden. “İyi akşamlar.”

Ufak tefek polis memuru, akşamın alacakaranlığında evine doğru yola koyuldu. Yürürken ısıklıkla hüznünlü bir şarkı çalıyor, file ne olacağını düşünüyordu.

Leo, başkomiserin yanlış sorular sorduğuna inanıyordu.

Gerçekten önemli olan sorular, sorulması gereken sorular başkaydı: Fil nereden gelmişti? Baltese kentine gelmesinin anlamı neydi?

Ya bu fil, Baltese’e gelmek üzere olan fillerin sadece ilkiyse? Ya Afrika’daki bütün memeliler ve sürüngenler teker teker, Avrupa’daki bütün opera binalarının sahnesine inmek üzereyse?

Ya timsahlar ve zürafalar ve suaygırları sırayla çatılardan içeri dalarsa?

Leo Matienne, şair ruhlu bir adamdı ve bu yüzden de, yanıtı olmayan sorular üzerinde düşünmeye bayılırdı.

Bazı soruları severdi: “Ya eğer?” ve “Neden olmasın?” ve “Olabilir mi?”

Leo yokuşun üzerinde biraz durup soluklandı. Aşağıda fenerci, geniş cadde boyunca iki taraflı sıralanmış sokak lambalarını yakıyordu. Leo Matienne durup seyretti; küre lambalar birer birer aydınlandı.

Ya eğer, fil çok önemli bir mesaj getirmek için geldiyse?

Ya eğer, filin gelişi her şeyi, bir daha eski-si gibi olamayacak, yadsınamayacak şekilde değiştirdiyse?

Leo, yokuşun başında durdu, sokak lambalarının hepsi yanıp da aşağıdaki cadde iyice aydınlanana dek uzunca bir süre bekledi; sonra da yokuş aşağı inip aydınlık caddeden geçerek eve doğru yoluna devam etti.

Yürürken ıslık çalıyordu.

Ya eğer? Neden olmasın? Olabilir mi? diye şarkı söylüyordu Leo Matienne'in merakla dolu, ıslıl ıslıl parlayan yüreği.

Ya eğer?

Neden olmasın?

Olabilir mi?

Peter, Polonez Evleri'ndeki çatı katında, pencereden dışarıyı seyreliyordu. Leo Matienne'i görmeden önce ıslığını duydu; Leo ıslık çaldığı için, Peter her seferinde onu önce duyar, sonra görürdü.

Polis memuru görünene kadar bekledi; sonra pencereyi açıp başını dışarı uzattı. "Leo Matienne, buralarda bir fil olduğu, onun çatıdan geldiği, şimdi de polis merkezinde tutulduğu doğru mu?" diye bağırdı.

Leo durdu. Yukarı baktı.

"Peter," dedi gülümseyerek. "Polonez Evle-

ri'nin dost canlısı sakinlerinden, çatı katı dünyasının küçük guguk kuşu Peter Augustus Duchene. Evet, gerçekten de bir fil var. Bu, doğru. Polis gözetiminde olduğu da doğru. Tutuklu bir fil.”

“Peki nerede şimdi?” diye sordu Peter.

“Bunu söyleyemem,” dedi Leo Matienne. “Söyleyemem çünkü ne yazık ki bilmiyorum. Yerini bir sır olarak saklıyorlar; bilirsin ya, filer tehlikeli, azılı suçlulardır.”

“Pencereyi kapat,” diye seslendi Vilna Lutz yatağından. “Mevsim kış, hava soğuk.”

Kış mevsiminde oldukları doğruydu.

Havanın soğuk olduğu da doğruydu.

Ama Vilna Lutz yazın bile, o ateşli nöbetin pençesinde kıvranırken soğuktan yakınıyor, pencerenin kapalı olmasını isterdi.

“Teşekkürler,” dedi Peter, Leo Matienne’e. Pencereyi kapattı ve dönüp yaşlı adamın yüzüne baktı.

“Ne hakkında gevezelik ediyordunuz?” dedi Vilna Lutz. “Pencereden ne gibi saçmalıklar yumurtluyordun?”

“Bir fil, efendim,” dedi Peter. “Doğruymuş. Leo Matienne doğru olduğunu söyledi. Bir fil gelmiş. Bu kentte bir fil var.”

“Filler,” dedi Vilna Lutz. “Pöh. Hayali yaratıklar, masal kahramanları, nereden geldiği bilinmeyen zebaniler.” Tartışmaktan yorgun düşüp arkasına yaslandı, ardından tekrar öne doğru sıçradı. “Dinle! Patlayan tüfekleri, top-
ların gümbürtüsünü duyuyor musun?”

“Hayır efendim,” dedi Peter. “Duymuyorum.”

“Zebaniler, filler, hayali yaratıklar.”

“Hayali değil,” dedi Peter. “Gerçek. Bu fil gerçek. Leo Matienne bir kanun adamı ve o, gerçek olduğunu söylüyor.”

“Hadi oradan,” dedi Vilna Lutz. “O bıyıklı kanun adamıyla onun hayali yaratığı için söyle-

yebileceğim tek şey bu: ‘hadi oradan.’” Yeniden yastığına yaslandı. Başını bir sağa bir sola çevirdi. “Duyabiliyorum,” dedi. “Savaşın sesini duyuyorum. Saldırı başladı.”

“Şu halde,” dedi Peter kendi kendine fısıltıyla, “doğru olmalı, öyle değil mi? Artık gerçekten de bir fil var; yani falcı haklıydı, demek ki kız kardeşim yaşıyor.”

“Kız kardeşin mi?” dedi Vilna Lutz. “Kız kardeşin öldü. Sana daha kaç kez söyleyeceğim? O, ölü doğdu. Hepsi öldü. Karşıdaki savaş meydanına bakarsan göreceksin: baban da dahil hepsi öldü. Bak, bak! Baban, işte orada yatıyor.”

“Anlıyorum,” dedi Peter.

“Ayağım nerede?” dedi Vilna Lutz. Çılgınca bakan gözlerle odayı taradı. “Nerede?”

“Başucunuzdaki masanın yanında.”

“Başucunuzdaki masanın yanında, *efendim*,” diye düzeltti Vilna Lutz.

“Başucunuzdaki masanın yanında, efendim,” dedi Peter.

“İşte,” dedi yaşlı asker. Ayağını yerden aldı. “İşte buradasın eski dostum.” Tahta ayağı dostça okşadıktan sonra başı tekrar yastığa düştü. Battaniyeyi çenesine kadar çekti. “Yakında,” dedi, “yakında ayağımı takacağım ve taktik manevralar üzerinde çalışmaya başlayacağız, Er Duchene. Senden harika bir asker yaratacağız. Baban gibi bir adam olacaksın. Evet, tam da onun gibi yiğit ve dürüst bir asker olacaksın.”

Peter, Vilna Lutz’a sırtını döndü ve pencereden dışarıyı, üstüne karanlık çöken dünyayı izlemeye başladı. Birkaç kat aşağıdan, gürültüyle kapanan kapının sesi duyuldu. Sonra bir kapı sesi daha. Peter, boğuk bir gülüşme işitti ve eşinin, eve dönen Leo Matienne’i karşıladığını anladı.

Acaba nasıl bir şey, diye düşündü Peter, her zaman döneceğin ve döndüğünde seni kucaklamaya hazır bulacağın birinin olması.

Bir zamanlar, günbatımında bahçede geçirdiği bir ânı hatırladı. Gökyüzü leylak rengiydi, sokak lambaları yanıyordu ve Peter küçük bir çocuktı. Babası onu havaya fırlatıp tutuyordu. Annesi de oradaydı; üzerinde, leylak rengi günbatımında parlayan beyaz bir elbise vardı ve karnı burnundaydı.

“Sakın düşürme!” demişti annesi babasına. “Sakın onu düşüreyim deme.” Gülüyordu.

“Düşürmem,” demişti babası. “İstesem de düşüremem. O, Peter Augustus Duchene; her seferinde kollarıma geri dönecektir.”

Babası Peter’ı defalarca havaya fırlatıp yakaladı. Peter her seferinde kendini bir an için boşlukta yüzer buldu ama her seferinde aşağı çekildi, dünyanın içtenliğine ve onu bekleyen babasının sıcacık kollarına döndü.

“Sana söylemedim mi?” dedi babası. “Görüyor musun? Her seferinde nasıl da kollarıma geri dönüyor.”

Şimdiyse Polonez Evleri'ndeki çatı katı zifiri karanlıktı. Yaşlı asker yatağında bir o yana bir bu yana dönüyordu. "Pencereyi kapat," dedi. "Mevsim kış, hava soğuk."

Peter'ın annesiyle babasını hatırladığı bahçe çok uzaklarda kalmıştı; o kadar uzak ki, bu anının ve bahçenin neredeyse bambaşka bir dünyada var olduğuna inanası geliyordu.

Ama eğer falcıya inanması gerekiyorsa (ki inanması gerektiğini düşünüyordu), fil o bahçeye giden yolu biliyor olmalıydı. Peter'ı o bahçeye götürebilirdi.

"Lütfen," dedi Vilna Lutz. "Pencereyi kapalı tut. Hava soğuk; çok ama çok soğuk."

Bölüm Dört

Baltese kentinde o kış, yani filin geldiği kış berbat geçti. Gökyüzünü kaplayan ve güneşin önünü kesen kesif, basık bulutlar, kenti sanki bitimsiz bir günbatımı gibi art arda geçip giden karanlık günlere mahkûm etmişti.

Soğuktu. Hayal edilemeyecek, inanılamayacak kadar soğuk.

Karanlık hüküm sürüyordu.

Kendi kasvetinin derinliklerine gömülen, sakat kalmış Bayan LaVaughn, hapishaneye ziyarete gidiyordu.

Oraya akşamüstü vardı.

Sihirbaz, tekerlekli sandalyenin uzun koridor boyunca ilerlerken çıkardığı suçlayıcı gıcirtıları duyabiliyordu. Buna rağmen, yanında hazır ve nazır bekleyen kâhyasıyla gelen, hareketsiz bacakları battaniyeyle örtülü, iri iri açılmış gözlerle yalvarırcasına bakan soylu kadın ne zaman kapıda belirse, sihirbaz onu görmekten şaşkınlık duyuyordu.

Bayan LaVaughn sihirbaza şöyle derdi: “Belki de tam olarak anlamadınız. Bir fil yüzünden sakat kaldım! Çatıdan düşen bir fil yüzünden sakat kaldım.”

Sihirbaz yanıt verirdi: “Bayan LaVaughn, sizi temin ederim, tek niyetim bir demet zambak getirmektir. Yalnızca bir demet zambak.”

Sihirbaz ile soylu kadın, her gün, aynı sözcükleri önceki gün ve daha önceki gün söylemiş oldukları gerçeğini gizlemek istercesine pürte-laş konuşuyorlardı.

Sihirbaz ile soylu kadın, her akşamüstü hapishanenin kasvetli ortamında birbirinin yüzüne bakıp hep aynı şeyleri söylüyorlardı.

Soylu kadının kâhyasının adı Hans Ickman'dı; çocukluğundan beri Bayan LaVaughn'un hizmetindeydi. Onun akıl hocası ve sırdaşıydı; Bayan LaVaughn'un ona her konuda güveni tamdı.

Hans Ickman, Bayan LaVaughn'a hizmet etmeye başlamadan önce, küçük bir dağ köyünde ailesiyle birlikte yaşıyordu: erkek kardeşleri, annesi ve babası, bir de nehrin üzerinden atladıkları sonra köyün ardındaki ormanda koşarak uzaklaşmasıyla nam salmış köpeği.

Nehir, Hans Ickman ile kardeşlerinin, üzerinden atlayamayacağı kadar genişti. Hatta yetişkin bir erkeğin bile atlayarak geçemeyeceği kadar genişti. Ama köpek koşarak gelir, sıçrar ve nehri zahmetsizce aşardı. Küçük, beyaz bir köpekti ve nehri sıçrayarak geçmesi dışında sırası dışı hiçbir özelliği yoktu.

Hans Ickman, yaşı ilerledikçe o köpeği tamamen unutmuştu; köpeğin mucizevi yeteneği belleğinin derinliklerine gömülmüştü. Fakat filin opera binasının çatısından geldiği gün, kâhya çok uzun zamandan beri ilk kez küçük beyaz köpeğini yeniden anımsamıştı.

Hans Ickman hapishanede dikilip, Madam LaVaughn ile sihirbaz arasındaki bitimsiz ve değişmez konuşmayı dinlerken, nehir kenarında kardeşleriyle birlikte beklediği sırada koşarak gelen ve kendini havalara fırlatan köpeğini düşündü. Köpeğin, bu imkânsız hamlenin ne kadar kolay olduğunu göstermek için, sıçrayışın

tam ortasında, coşkulu bir bükülmeden ibaret, küçücük gereksiz bir hareketle vücudunu nasıl döndürdüğünü anımsadı.

“Belki de tam olarak anlamadınız,” dedi Bayan LaVaughn.

“Tek niyetim, bir demet zambak getirmektir,” dedi sihirbaz.

Hans Ickman gözlerini kapadı ve köpeğin, güneş ışığıyla alaz alaz görünen beyaz gövdesinin nehrin üzerinde nasıl süzüldüğünü anımsadı.

Peki ama köpeğin adı neydi? Hatırlayamıyordu. Köpek gitmişti, adı da onunla birlikte silinmişti. Hayat o kadar kısıydı ki; onca güzel şey elden kayıp gidiveriyordu. Kardeşleri şimdi nerede idi? Bilmiyordu, hiçbir fikri yoktu.

“Sakat kaldım, bir fil yüzünden sakat kaldım!” dedi Bayan LaVaughn.

“Tek niyetim...” dedi sihirbaz.

“Lütfen,” dedi Hans Ickman. Gözlerini açtı. “Az ve öz konuşmalısınız. Çok az zaman var.

Sizin için gerçekten önemli olan sözler söylemelisiniz.”

Sihirbazla soylu kadın bir an için sustular.

Sonra Bayan LaVaughn’un dudakları aralandı. “Belki de tam olarak anlamadınız,” dedi.

“Tek niyetim, bir demet zambak getirmekti,” dedi sihirbaz.

“Yeter,” dedi Hans Ickman. Bayan LaVaughn’un sandalyesini tutup çevirdi. “Bu kadarı yeter. Bunları duymaya daha fazla katlanamayacağım. Gerçekten de kaldıramıyorum artık.”

Tekerlekli sandalyeyi uzun koridor boyunca itti, hapisaneden dışarı, Baltese’in soğuk ve karanlık akşamüstü havasına çıkardı.

“Belki de tam olarak anlamadınız. Sakat kaldım, bir...”

“Hayır,” dedi Hans Ickman, “hayır.”

Bayan LaVaughn sustu.

Ve böylece, hapisteki sihirbaza son resmi ziyaretini tamamlamış oldu.

Peter, Polonez Evleri'ndeki çatı katının pence-resinden bakarken hapishanenin kulelerini görebiliyordu. Kentin en büyük katedralinin çan kulesini ve saçaklığın üzerindeki, öfkeli bakışlarla sinmiş çörtenleri* de görebiliyordu. Uzaklara baktığındaysa, soyluların tepenin üzerindeki büyük malikânelerini seçebiliyordu. Aşağıda kıvrılıp bükülerek giden, Arnavut kaldırımli taş sokaklar, eğri büğrü kiremit çatılarıyla küçük dükkânlar ve sonsuza dek oraya tünemiş gibi duran, ne başı ne de gerçek bir sonu olan hüznü şarkılar kuğuran güvercinler vardı.

Bütün bunlara yukarıdan bakmak ve o çatılardan birinin altında ya da belki karanlık bir ara sokakta, en çok ihtiyacı olan, isteyip de erişemediği yegâne şeyin gizlendiğini bilmek korkunç bir duyuydu.

* Çatıda biriken yağmur suyunu yapı duvarlarından uzağa akıtmak için yapılan, ana işlevinin yanı sıra bezeme amaçlı olarak da kullanılan, taş ya da ahşap gibi farklı malzemelerden yapılan oluk. Klasik hayvan başı çörtenler, gotik mimaride ürkütücü görünümlü kuş ya da hayvan biçimini almıştır (ç.n.).

Bütün olasılıklara, bütün beklentilere ve mantığa karşı gelerek Baltese kentinde bir filin mucizevi biçimde birdenbire ortaya çıkması ve aynı şekilde ansızın ortadan kaybolması nasıl mümkün olabilirdi? Üstelik o fili ümitsizce bulmak zorunda olan Peter Augustus Duchene'in, onu nasıl ya da nerede arayabileceğine dair en ufak bir fikri bile yoktu.

Yukarıdan kenti seyreden Peter, ümit etmenin korkunç ve karmaşık bir şey olduğuna karar verdi; belki de ümitsizliğe kapılmak çok daha kolay bir yoldu.

"Pencereden uzak dur," diye seslendi Vilna Lutz, Peter'a.

Peter yerinden kıpırdamadı. Artık Vilna Lutz'un yüzüne bakmakta zorlandığını fark etti.

"Er Duchene," dedi Vilna Lutz.

"Efendim?" dedi Peter, ona dönmeden.

"Savaş başlıyor," dedi Vilna Lutz, "iyiyle kötü arasındaki savaş! Sen hangi tarafta dövüleceksin? Er Duchene!"

Peter yaşlı adama dönüp yüzüne baktı.

“Ne oldu? Ağlıyor musun yoksa?”

“Hayır. Ağlamıyorum,” dedi Peter. Ama yüzüne dokununca, yanaklarının ıslak olduğunu fark etti şaşkınlık içinde.

“Güzel” dedi Vilna Lutz. “Askerler ağlamaz; en azından ağlamamalıdır. Askerlerin ağlaması dayanılır şey değildir. Bir asker ağladığında, evrende bir şey yerinden oynamış demektir. Dinle! Tüfeklerin patlamasını duyuyor musun?”

“Duymuyorum,” dedi Peter.

“Of, çok soğuk,” dedi yaşlı asker. “Yine de taktik manevralar üzerinde çalışmalıyız. Yürüyüş başlamalı. Evet, yürüyüş başlamalı.”

Peter kımıldamadı.

“Er Duchene! İleri marş! Ordular ilerlemeli. Askerler yürümeli.”

Peter iç çekti. Yüreği öylesine ağırlaşmıştı ki, gövdesini hareket ettirebileceğini düşünmüyordu. Önce bir ayağını kaldırdı, sonra da diğerini.

“Daha yükseğe,” dedi Vilna Lutz.” Yürürken bir amacın olsun; gerçek bir erkek gibi yürü. Baban nasıl yürüdüyse, sen de öyle yürü.”

Bir filin gelmiş olması neyi değiştirir ki? Peter, hiçbir yere gitmeksizin olduğu yerde adım atarken böyle düşünüyordu: Falcının bana anlattıkları akıl almaz, korkunç bir şaka. Kız kardeşim hayatta değil. Boşuna umutlanıyorum.

Peter, olduğu yerde saymaya devam ettikçe, içinde bulunduğu durumun gerçekten de ümitsiz olduğuna giderek daha fazla inandırdı kendini. Fil, herhangi bir soruya ancak gülünç bir yanıt olabilirdi, hele hele bu soruyu soran insan yüreğiye.

Bölüm Beş

Baltese halkı filden başka bir şey konuşmuyordu.

Pazar meydanında, balo salonlarında, ahırlarda, kumarhanelerde, kiliselerde ve sokaklarda sadece fil vardı: “O fil”, “çatıdan gelen fil”, “sihirbazın getirdiği fil.”

Kentteki bütün fırıncılar bir araya gelip devasa büyüklükte, yassı bir hamur tatlısı yaptılar, içini kremayla doldurup, üstüne tarçınla şeker

serptiler ve bu tatlıya fil kulağı şekerlemesi adını verdiler; tadı herkesin damağında kaldı.

Sokak satıcıları, filin sahneye unutulmaz inişi sırasında tavandan dökülen sıva parçalarını fahiş fiyatlarla satıyorlardı. “Büyük felaket!” diye bağıırıyordu satıcılar. “Büyük suç! Faciadan geriye kalan sıva döküntülerini kaçırmayın!”

Parklardaki kukla oyunlarında, çatıyı parçalayarak sahneye inen ve altta kalan kuklaları ezen filler canlandırılıyordu; gösteriyi izleyen çocuklar kahkahalar atıyor, olayı anımsadıkça gösteriyi keyifle alkışlıyorlardı.

Kilise kürsülerine çıkan vaizlerse işe karışan ilahi güçler, kaderin cilvesi, günahın kefareti ve ters giden sihrin vahim sonuçlarıyla ilgili vaaz veriyorlardı.

Filin dikkat çekici ve beklenmedik gelişi, Baltese halkının konuşma şeklini de değiştirmişti. Örneğin; çok şaşırdıklarında ya da

duygulandıklarında “sanki filin önündeydim” deyimini kullanmaya başlamışlardı.

Kentteki falcıların kafalarını kaşıyamayacak kadar meşguldüler. Kahve fincanlarına ve kristal kürelerine bakıyorlardı. Binlerce kişinin el falına bakmışlardı. Açtıkları kâğıt falındaki kartlara göz atıyor, bir iki kez öksürdükten sonra, geleceğin inanılmaz olaylara gebe olduğunu söylüyorlardı. Eğer filler öncesinde hiçbir işaret olmaksızın gelebiliyorlarsa, şüphesiz evrende bazı taşlar yerinden oynamıştı. Yıldızlar, daha da görkemli olaylara işaret edercesine diziliyordu. İçiniz rahat olsun, endişelenmeyin!

Dans pistlerinde, balo salonlarında, her mevkiden kadın erkek çiftler aynı dans için adım atıyordu: iki yana sallanarak, ağır aksak adımlarla yapılan Fil Dansı.

Her yerde ve her zaman sadece fil vardı. “Fil, o fil, sihirbazın fili.”

“Sosyal hayatımızı kesinlikle mahvediyor,” dedi Kontes Quintet eşine. “İnsanlar onun dışında bir şeyden söz etmez oldu. Olacak iş değil, savaş kadar kötü bu durum. Aslına bakarsan, savaştan da beter. Savaş sırasında en azından şık kahramanlarla ilginç sohbetler edersin. Oysa şimdi elimizde ne var? Leş gibi kokan, iğrenç bir hayvan dışında hiçbir şey; yine de insanlar sadece ondan söz ediyor, sadece ondan. Bir kez daha *fil* lafını duyarsam aklımı kaçıracığımdan eminim.”

“Fil,” diye mırıldandı kont.

“Ne dedin sen?” diye sordu kontes. Dönüp eşine baktı.

“Hiç. Hiçbir şey,” dedi kont.

“Bir şeyler yapmak gerek,” dedi kontes.

“Haklısın,” dedi Kont Quintet, “ve o şeyi kim yapacak?”

“Affedersin, ne dedin?”

Kont boğazını temizledi. “Söylemek istediğim, hayatım, olup bitenlerin kesinlikle sıra dışı olduğunu kabul etmelisin.”

“Neden kabul etmeliymişim? Olup bitenlerin nesi sıra dışı?”

Kaçınılmaz olayın gerçekleştiği o akşam, kontes opera binasında olmadığı için büyük felaketi kaçırmıştı ve en kötüsü de, kontes büyük felaketleri kaçırmaktan nefret ederdi.

“Biliyorsun ya işte...” diye başladı söze Kont Quintet.

“Hayır, bilmiyorum,” dedi kontes, “ve sen de anlamama yardımcı olmuyorsun.”

“Evet, sanırım, en azından bu kadarında haklısın.”

Kontesin tersine, kont o gece opera binasında idi. Sahnenin o kadar yakınında oturuyordu ki, filin az sonra geleceğini müjdeleyen esintiyi hissetmişti.

“Durumu kontrol altına almanın bir yolu olmalı,” dedi Kontes Quintet. Odanın içinde volta atıp duruyordu. “Sosyal hayatımızın eskisi gibi olmasını sağlamanın bir yolu olmalı.”

Kont gözlerini kapadı. Filin gelişiyile birlikte esen meltemi bir kez daha hissetti. Her şey göz açıp kapayıncaya kadar çabuk ama aynı zamanda son derece yavaş gelişmişti. Hayatında bir kez bile gözyaşı dökmemiş olan kont o gece ağlamıştı çünkü filin kendisine şunları söylediğini duyar gibi olmuştu: “Hiçbir şey görüldüğü gibi değil; ah hayır, kesinlikle öyle değil.”

Böyle bir varlığın huzurunda olmak, böyle bir duygunun içini titretmesi!

Kont Quintet gözlerini açtı.

“Hayatım,” dedi, “ben bir çözüm buldum.”

“Gerçekten mi?” dedi kontes.

“Evet.”

“Peki bu çözüm tam olarak neymiş bakalım?”

“Eğer insanlar filden başka bir şey konuşmuyorlarsa ve sen de sosyal hayatın merkezinde olmak istiyorsan, herkesin konuştuğu şeyle birlikte olmalısın.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu kontes. Alt dudağı titriyordu. “Bu da ne demek oluyor?”

“Demek istediğim şu ki, hayatım, sihirbazın filini buraya getirmek zorundasın.”

Kontes, evrenin belli bir biçimde hareket etmesini isteyince, onu memnun etme hevesiyle titreyen evren, kontesin buyruğunu yerine getirdi.

Sonuçta, fil ile kontes açısından olaylar böyle gelişti, düğüm böyle çözüldü. Müsrifçe harcamalarla ne denli donanımlı inşa edilmiş olursa olsun, kontesin evinde bir filin geçebileceği kadar geniş bir kapı yoktu. Kontes Quintet üç beş usta tuttu. Adamlar gün boyunca çalıştılar; bir gün içinde evin duvarı yıkıldı ve parlak renklerle boyanıp zarif desenlerle bezenmiş görkemli bir kapı yapıldı.

Davetli fil, gecenin bir yarısı başkomiserin refakatinde geldi. Başkomiser file, kendisi için özel olarak yapılmış kapıdan geçmesi için eşlik ettikten sonra, elden gelen her şeyin yapılmış olmasının verdiği iç huzuruyla kontesi selamladı ve oradan ayrıldı.

Kapı, başkomiserin ardından kapandı ve kilitlendi; böylece fil, opera binasının sahibine, gereken onarım ve çatının yeniden kiremit döşenmesi için yetecek paranın katbekat fazlasını vermiş olan kontesin malı oldu.

Fil, soylu kadının başına gelen sözcükle-re sığmayacak kadar büyük trajediden duyduğu üzüntüyü Bayan LaVaughn'a yazdığı mektupta uzun uzadıya ve mümkün olan en dokunaklı biçimde dile getiren Kontes Quintet'e aitti. Kontes, sihirbazın yargılanması ve cezalandırılması için Bayan LaVaughn'a içtenlikle tam destek vermeyi teklif etti.

Filin kaderi, karakola son derece cömert bir bağışta bulunmuş olan Kontes Quintet'in elindeydi.

Anlayacağınız, fil artık etiyle, kemiğiyle, tartışmasız olarak kontese aitti.

Hayvanı balo salonuna yerleştirdiler; hanımefendi ve beyefendiler, dükler ve düğesler, prensler ve prensesler, kontlar ve kontesler akın akın onu görmeye geliyorlardı.

Hepsi filin etrafında toplanıyordu.

Fil artık, kelimenin tam anlamıyla, sosyal hayatın merkezindeydi.

Bölüm Altı

Peter rüya görüyordu.

Vilna Lutz bir tarlada koşuyor, Peter ise ona yetişmeye çalışıyordu.

“Acele et!” diye bağırdı Vilna Lutz. “Bir asker gibi koşmalısın!”

Koştukları yer bir buğday tarlasıydı ve Peter koşarken başaklar giderek büyüyordu. Sonunda o kadar uzadılar ki, Vilna Lutz görünmez oldu; Peter sadece onun sesini duyabiliyordu. “Hadi!

Daha çabuk! Bir asker gibi koş; bir asker gibi koş!”

“Yararı yok,” dedi Peter. “Boşuna çabalıyorum. Onu kaybettim. Ona asla yetişemeyeceğim. Koşmanın hiç faydası yok.”

Oturdu ve başını kaldırıp mavi gökyüzünü seyre daldı. Çevresindeki başaklar boy atmaya devam ediyordu; etrafını çevirip onu koruyan, altın renkli bir duvar oluşturdular. *Adeta gömülme* gibi, diye düşündü Peter. *Artık hep burada kalacağım, sonsuza kadar. Hiç kimse beni bulamayacak.*

“Evet,” dedi, “burada kalacağım.”

Tam o sırada buğdaydan örülü duvarda bir kapı olduğunu fark etti.

Peter ayağa kalktı, tahta kapıya doğru yürüdü. Kapıyı çaldı. Kapı açıldı.

“Kimse yok mu?” diye seslendi Peter.

Yanıt veren olmadı.

“Kimse yok mu?” diye seslendi tekrar.

Yine yanıt alamayınca, kapıyı biraz daha itip ardına kadar açtı ve eşikten atlayıp, bir zamanlar anne babasıyla birlikte yaşadığı eve adım attı.

Biri ağlıyordu.

Yatak odasına gitti. Yatağın üzerinde, bataniyeye sarılı, tek başına çığlık çığlığa ağlayan bir bebek vardı.

“Kimin bebeği bu?” diye sordu Peter. “Lüften birileri söylesin, kimin bebeği bu?”

Bebek ağlamaya devam ettikçe, sesi Peter’ın yüreğini dağlıyordu. Sonunda eğilip onu kucağına aldı.

“Heyy, tamam,” dedi. “Şşşşş. Tamam, geçti, geçti.”

Bebeği kucağında salladı. Az sonra ağlaması kesilen bebek uykuya daldı. Peter, bebeğin bu kadar küçük olmasına rağmen onu bu kadar kolayca tutabildiğine, kollarına nasıl olup da bu kadar rahatça yerleşiverdiğine bir türlü inanamıyordu.

Evin kapısı açıktı. Başakların arasından esen rüzgârın müziğini duyabiliyordu. Pencereden dışarı baktı ve akşam güneşinin tarlanın üzerinde altından bir küre gibi asılı kaldığını gördü.

Gözlerinin görebildiği en uzak mesafede ışık vardı, yalnızca ışık.

Ve birdenbire, kollarında tuttuğu bebeğin kız kardeşi Adele olduğunu anladı.

Peter rüyadan uyanınca yatakta oturdu ve karanlık odada etrafına bakınıp kendi kendine şöyle dedi: “Evet, böyle oldu. Ağlıyordu. Hatırlıyorum. Kollarımdaydı ve ağlıyordu. Öyleyse, ölü doğmuş olamaz. Vilna Lutz’un defalarca söylediği gibi, ilk nefesini almadan ölü doğmuş olamaz. Ağlıyordu. Ağlayabilmesi için yaşıyor olması gerekir.”

Yatağa uzanıp kız kardeşinin ağırlığını kollarında hayal etti.

Evet, diye düşündü. Ağlıyordu. Kollarımdaydı. Ona her zaman göz kulak olacağıma dair

*anneme söz vermiştim. Böyle oldu. Doğru olduğu-
nu biliyordum.*

Gözlerini kapayınca rüyasındaki kapıyı gördü yine; o evde olmanın, kız kardeşini kollarında tutmanın, o ışık tarlasına bakmanın nasıl bir duygu olduğuunu hissetti.

Rüya, hiçbir şüpheye yer bırakmayacak kadar güzeldi.

Falcı yalan söylememişti.

Ve kız kardeşiyle ilgili yalan söylemediğine göre, belki fille ilgili söyledikleri de doğruydu.

“Fil,” dedi Peter.

Ağzından çıkan sözleri, kenti hiç terk etmeyen karanlığa, Vilna Lutz’un horultusuna, her şeye kayıtsız kalan, uykudaki Baltese kentine söylemişti yüksek sesle. “Asıl önemli olan fil. şimdi kontesin yanında. Onu görmenin bir yolunu bulmalıyım. Leo Matienne’e soracağım. O bir kanun adamı, ne yapmak gerektiğini bilir. İçeri girmenin, kontese ve sonra da file

ulaşmanın bir yolu olmalı; böylelikle sorun çözümlür, her şey yoluna girer. Çünkü Adele yaşıyor. O yaşıyor.”

* * *

Polonez Evleri’nin beş sokak aşağısında kasvetli, karanlık bir bina ve bu binanın akıl almaz bir ismi vardı: Sonsuz Işık Rahibeleri Kimsesizler Yurdu. Binanın en üst katı, kurşun askerler gibi yan yana dizili küçük demirden karyolaların bulunduğu sade bir yatakhaneydi. Bu karyolardan her birinde kimsesiz bir çocuk yatardı; göz alabildiğine uzanan bu soğuk yatakhaneenin en uçtaki yatağı, opera binasındaki olayın hemen ardından rüyalarında sihirbazın filini görmeye başlamış olan Adele adlı küçük bir kıza aitti.

Adele’in rüyasında fil gelip yetimhanenin kapısını çalıyordu. Kapıyı elbette Rahibe Marie (Sonsuz Işık Rahibeleri Kimsesizler Yurdu’nun ön kapısını açma ve kapama yetkisi olan ve terk

edilmiş çocukları yetimhaneye alan Kapıların Rahibesi) açıyordu.

“İyi akşamlar,” diyordu fil, başını Rahibe Marie’ye doğru eğerek. “Adele adlı küçük bir çocuğu almaya geldim.”

“Affedersiniz?” diyordu Rahibe Marie.

“Adele,” diyordu fil. “Onu almaya geldim. O, buraya değil, başka bir yere ait.”

“Daha yüksek sesle konuşmalısın,” diyordu Rahibe Marie. “Yaşlıyım ve kulaklarım iyi işitmiyor.”

“Adele adlı küçük çocuk,” diyordu fil sesini biraz daha yükselterek. “Onu alıp, ait olduğu yere sağ salim ulaştırmak için buradayım.”

“Gerçekten çok üzgünüm,” diyordu Rahibe Marie ve üzgün görünüyordu. “Söylediklerinin tek kelimesini bile anlamıyorum. Belki de bir fil olduğun içindir. Ne dersin? Seninle anlaşmamamızın nedeni bu olabilir mi acaba? Beni anlamaya çalış, fillerle ilgili bir derdim yok.

Sen de son derece zarif ve besbelli ki iyi huy-
lu bir filsin; buna hiç şüphem yok. Ama bu,
sözlerinin benim için herhangi bir anlamı ol-
madığı gerçeğini değiştirmez. Sana iyi geceler
dilerim.”

Bu konuşmanın ardından Rahibe Marie ka-
pıyı kapatıyordu.

Adele, yataktan penceresinden filin git-
tiğini görüyordu.

“Bayan Fil!” diye bağııyordu, pencere-
yi yumruklayarak. “Buradayım. Bakın, burada-
yım! Adele benim. Aradığınız çocuk benim.”

Ama fil giderek uzaklaşıyordu. Caddeden
aşağı doğru ilerliyor ve giderek küçülüyor, kü-
çülüyor, sonunda rüyalarda pek çok kez olduğu
gibi tuhaf ve sinir bozucu bir el çabukluğuyla
bir fareye dönüşüp yağmur oluğunun içine
kaçıyordu. Adele artık onu göremiyordu. Kar
yağmaya başlıyordu.

Arnavut kaldırımı taşlar ve çatı kiremitleri

beyaz bir örtünün altında kalıyordu. Kar yağışı, her şey gözden kaybolana kadar sürüyordu. Az sonra sanki bütün dünyanın var oluşu sona eriyor, yağan karın beyazlığı altında her şey azar azar silinip gidiyordu.

En sonunda, rüyasındaki pencerenin önünde tek başına bekleyen Adele dışında koca dünyada hiçbir şey ve hiç kimse kalmıyordu.

Bölüm Yedi

Baltese kenti adeta işgal altındaydı; düşman ordularının değil, kötü havanın işgali altında.

İnsanlar daha önce hiç bu kadar sert ve gri bir kış geçirdiklerini hatırlamıyorlardı.

Güneş nereye kaybolmuştu?

Parlak yüzünü bir daha hiç göstermeyecek miydi?

Madem güneş bundan böyle parlak yüzünü göstermeyecekti, hiç olmazsa kar yağsındı.

Bir şey, herhangi bir şey olsaydı!

Kış böylesine sert ve karanlık geçerken, fil gibi garip, sevimli ve umut ışığı olan bir yaratığın kent halkından uzak ve kilit altında tutulması adil miydi?

Hayır, hiç adil değildi.

Hiç mi hiç adil değildi.

Baltese halkından hepsi hepsi birkaç kişi filin kaldığı evin kapısını çaldı. Yanıt alamayınca, kapıyı kendileri açmayı denediler ama kapı kilitliydi ve sıkıca sürgülenmişti.

Kapı adeta, *Dışarıda* kalın, diyordu, *ve içeride olan da içeride kalsın.*

Bu denli soğuk ve gri bir dünyada, bütün bunlar büyük bir haksızlık gibi görünüyordu.

Özlem her zaman karşılıklı değildir. Baltese halkı fil için onca hasret çekerken, fil onlar için böyle bir özlem hissetmiyordu ve kendini kon-

tesin balo salonunda bulduktan sonra her şey ters gitmeye başlamıştı.

Şamdanların ısıltısı, orkestranın acemice çaldığı müzik, gürültülü kahkahalar, kızarmış et ve puro ile karışık pudra kokusu, yaşadıklarına inanmadığı bu ortamda ona acı çektiriyordu.

Hepsini kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. Gözlerini kapadı ve elinden geldiğince uzun süre açmadı ama değişen bir şey olmadı, çünkü gözlerini ne zaman açsa, gördükleri eskisinden farksızdı. Hiçbir şey değişmemişti.

Fil, göğsünde korkunç bir ağırı hissediyordu.

Zorlukla nefes alabiliyordu; sanki küçülen dünyanın içinde sıkışıp kalmıştı.

Kontes Quintet, durumdan endişe duyan akıl hocalarıyla enine boyuna tartıştıktan sonra, kent halkının (balolara, partilere ve suarele-

re davet edilmeyenler), ayın ilk Cumartesi gününü hem aydınlanmak hem de eğlenmek için fili ücretsiz, yani tek florit ödemeksizin görmesine karar verdi. Bu, kontesin incelikli sosyal adalet anlayışını takdir etmeleri için de bir fırsat olacaktı.

Kontes, posterler ve broşürler bastırıp bütün kente dağıttı. Leo Matienne, karakoldan evine dönerken bu posterlerden birinde, kontese ait o şaşılası mucizeyi, yani fili, yine kontesin cömertliği nasıl görebileceklerini okudu.

“Aaa çok teşekkürler, Kontes” dedi Leo posterin önünde durup. “Bu harika bir haber, gerçekten de harika bir haber.”

Kapının önünde, yanında kara köpeğiyle bir dilenci dikiliyordu; dilenci, Leo Matienne’in ağzından çıkan sözleri bir şarkıya dönüştürdü.

“Bu harika bir haber,” diye şarkı söyledi dilenci, “gerçekten de harika bir haber.”

Leo Matienne gülümsedi. “Evet, harika bir haber. O fili görmek için ümitsizce bekleyen bir çocuk tanıyorum. Ona yardımcı olmamı istemişti ve ben de bu konuda ne yapabileceğimi düşünüp duruyordum. Şimdiyse sorunun yanıtı karşımda. Çocuk, bunu duyunca nasıl da sevinecek.”

“Fili görmeyi delicesine isteyen çocuk,” diye şarkısına devam etti dilenci, “ve işte şimdi onu görebilecek.” Şarkı söylerken elini uzatıp avcunu açtı.

Leo Matienne, dilencinin avcuna bir teklik bıraktı ve onu selamladıktan sonra evine doğru yola devam etti; şimdi daha hızlı adımlarla yürüyor, dilencinin söylediği şarkıyı ıslıkla çalıyor, bir yandan da düşünüyordu: *Ya eğer Kontes Quintet, bir file sahip olma hevesinden vazgeçerse?*

Ne olur o zaman?

Ya eğer fil, vahşi yaşamın bir parçası olduğunu anımsar da, doğasına uygun davranmaya başlarsa?

Ne olur o zaman?

Leo, Polonez Evleri'ne vardığında, çatı katındaki pencerenin gıcırdayarak açıldığını duydu. Başını yukarı kaldırdı ve Peter'ın umutla ışıldayan yüzünün kendisine baktığını gördü.

"Ne olur, Leo Matienne," dedi Peter, "kontesin beni huzuruna kabul etmesi için bir yol bulun."

"Peter! Çatı katının küçük guguk kuşu. Ben de seni göreceğimi umuyordum. Hey, dur bir dakika; şapkan nerede?"

"Şapkam mı?" dedi Peter.

"Evet. Sana harika haberlerim var ve sanırım, söyleyeceklerimi adabın uygun dinleyebilmek için şapkanı giymelisin."

Peter, "Bir dakika," deyip pencereden kayboldu; az sonra başında şapkasıyla döndü.

"İşte şimdi Leo Matienne'in sana iletmekten onur duyduğu müjdeyi dinlemek için resmi kıyafetinle hazırsın." Leo Matienne boğazını temizlemek için öksürdü. "Sana şunu söy-

lemekten büyük bir mutluluk duyuyorum ki, sihirbazın fili, Baltese halkını aydınlatmak ve eğlendirmek için halkın karşısına çıkacak.”

“Bu da ne demek oluyor?”

“Aydın ilk Cumartesi günü fili görebileceksin demek oluyor. Yani onu bu Cumartesi görebileceksin Peter, bu Cumartesi!”

“Demek öyle,” dedi Peter, “Onu göreceğim. Kardeşimi bulacağım!” Peter’ın yüzü birdenbire öylesine aydınlandı ve ısıldamaya başladı ki, Leo Matienne, aptalca olduğunu bile bile, bu pırıltının nedeninin, imkânsız olanı başarıp da bulutların arasından sıyrılan ve Peter’ın küçücük yüzünde parlayan güneş olup olmadığını görmek için dönüp arkasına baktı.

Gökyüzünde güneş falan yoktu elbette.

Yaşlı askerin içeriden “Pencereyi kapat” diyen sesi duyuldu. “Mevsim kış, hava soğuk.”

“Sağ olun” dedi Peter, Leo Matienne’e. “Sağ olun.” Sonra da pencereyi kapattı.

Leo ve Gloria Matienne'in evi... Leo, ateşin başına oturup, derin derin iç geçirdi ve ayakkabılarını çıkardı.

"Pöfff," dedi karısı. "Şu çoraplarını hemen ver bana."

Leo çoraplarını çıkardı. Gloria Matienne çorapları alıp, kovadaki sabunlu suya bastı. "Ben olmasam, çeyrende hiç dostun kalmayacak; bu ayak kokusunu çekebilecek kimse yoktur dünyada."

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem," dedi Leo Matienne, "ama işin aslı, halka açık yerlerde ayakkabılarımı çıkarmadığımdan, hiç kimsenin çorap ya da ayak kokumu çekmesi gerekmiyor."

Gloria, arkadan Leo'ya yaklaşıp, ellerini onun omuzlarına koydu. Eğilip Leo'yu alnından öptü. "Aklından neler geçiyor?" diye sordu.

"Peter'ı düşünüyorum," dedi Leo Matienne, "fili görebileceğini duyduğunda ne kadar mut-

lu olduğunu düşünüyorum. Haberi alınca yüzü, daha önce hiç görmediğim kadar aydınlandı.”

“O çocuğun hayatında ters giden bir şeyler var,” dedi Gloria. İç çekti. “Adı her neyse o adam, çocuğu yukarıda mahkûm gibi dört duvar arasında tutuyor.”

“Adamın adı Lutz,” dedi Leo. “Vilna Lutz.”

“Gün boyu çocuğa talim yaptırmak ve uygun adım yürütmek dışında bir şey yaptığı yok. Seslerini duyuyorum. Çok korkunç, gerçekten de çok korkunç.”

Leo Matienne başını salladı. “Durum her açıdan korkunç. O, çok tatlı bir çocuk ve ben- ce asker olmak için yaratılmamış. İçinde çok büyük bir sevgi taşıyor; yüreği sevgiyle dolu.”

“Kesinlikle öyle,” diye onayladı Gloria.

“Oysa yukarıda sevebileceği hiç kimse ya da hiçbir şey yok. Çok sevip de o sevgiyi verebileceğin birinin olmaması ne kötü.” Leo Matienne

iç geçirdi. Başını geriye atıp eşinin yüzüne baktı ve gülümsedi. “Bize gelince, biz de burada yalnızız.”

“Böyle konuşma,” dedi Gloria Matienne.

“Keşke...”

“Hayır,” dedi Gloria. “Hayır.” Parmağını, Leo’nun dudaklarına bastırdı. “Denedik ama başaramadık. Tanrı, bir çocuğumuz olmasını istemiyor.”

“Biz kimiz ki, Tanrı’nın ne istediğini bilelim?” dedi Leo Matienne. Uzunca bir süre sessiz kaldı. “Ya eğer?”

“Aklından bile geçirme,” dedi Gloria. “O kadar çok hayal kırıklığına uğradım ki, artık budalaca sorularını duymaya dayanamam.”

Ama Leo Matienne’i susturmak olanaksızdı. “Ya eğer?” diye fısıldadı karısına.

“Hayır,” dedi Gloria.

“Neden olmasın?”

“Hayır.”

“Olabilir mi?”

“Hayır,” dedi Gloria. “Olamaz.”

Bölüm Sekiz

Adele, Sonsuz Işık Rahibeleri Kimsesizler Yurdu'nun hangar gibi yatakhanesindeki küçücük yatağında yine rüya görüyordu; rüyasında fil kapıyı defalarca çalıyordu ama bu kez Rahibe Marie görev başında değildi ve kapıyı kimse açmıyordu.

Adele uyandı ve kendi kendine, gördüklerinin bir rüya, yalnızca bir rüya olduğunu söyleyerek yatağında sessizce yatmaya devam etti.

Fakat ne zaman gözlerini kapasa, yine fili görmeye başlıyor, fil kapıyı çalıyor, çalıyor, çalıyor ama açan olmuyordu. Adele üzerindeki battaniyeyi atıp yataktan kalktı; soğuk ve karanlık merdivenlerden inip ön kapıya doğru yürüdü. Öne düşen başı neredeyse karnına değmek üzere olan, nefes alırken omuzları inip kalkan, ağzından horlamaya benzer hafif sesler çıkaran Rahibe Marie'nin sandalyesinde her zaman olduğu ve her zaman olacağı gibi oturduğunu görünce rahatladı.

“Rahibe Marie,” dedi Adele, kadının omzuna dokunarak.

Rahibe Marie sığırdı. “Fakat kapı açık!” diye bağırdı. “Kapı her zaman açıktır. Çalmanız yeter!”

“Ben zaten içerideyim,” dedi Adele.

“Yaa, evet, içeridesin elbette,” dedi Rahibe Marie. “Sen içeridesin. Sensin, değil mi Adele? Ne güzel. Ama burada olmamalıydın. Gece ya-

rısı oldu. Yatağında olmalıydın.”

“Rüya gördüm,” dedi Adele.

“Ah, ne güzel,” dedi Rahibe Marie. “Ne gördün rüyanda?”

“Fili.”

“Ya, evet, şu filli rüyalar. Bence, filli rüyalar gerçekten de heyecan verici ve olağanüstü. Bugüne kadar rüyamda hiç fil görmediğimi itiraf etmeliyim. Bekle ve ümidini yitirme. En doğrusu bu, beklemek ve ümidini yitirmek.”

“Rüyamdaki fil buraya gelip kapıyı çalıyordu ve kimse açmıyordu,” dedi Adele.

“Ama bu imkânsız, ben hep buradayım,” dedi Rahibe Marie.

“Bir başka gece rüyamda kapıyı açtığınızı ve filin kapıda durduğunu, beni sorduğunu ama onu içeri almadığınızı gördüm.”

“Saçma,” dedi Rahibe Marie, “ben kimseyi kapıdan geri çevirmem.”

“File, dediklerini anlayamadığınızı söylüyordunuz.”

“Kapının nasıl açılacağını bilirim ben,” dedi Rahibe Marie kibarca. “Sana da açmıştım.”

Adele, Rahibe Marie’nin yanında yere oturdu. Dizlerini toplayıp karnına çekti. “O zamanlar nasıl biriydim ben?” diye sordu, “buraya ilk geldiğimde yani.”

“Aaah ah, öyle küçücüksün ki, parmak kaddındı. Sadece birkaç saat önce doğmuştun. Yeni doğmuş bir bebektin senin anlayacağın.”

“Sevinmiş miydiniz?” diye sordu Adele. “Beni görünce sevinmiş miydiniz?” Yanıtı biliyordu ama yine de sormadan edemedi.

“Bak, sana ne diyeceğim. Sen gelmeden önce burada, bu sandalyede, tek başıma oturuyordum; her yer karanlıktı, çok karanlık. Derken ansızın seni kollarımda buluverdim, sana baktım ve...”

“Ve adımı söylediniz” dedi Adele.

“Evet, adını söyledim.”

“Peki, nereden bildiniz? Adımı nereden bildiniz?”

“Ebe, annenin ölmeden önce ısrarla, adının Adele olmasını istediğini söylemişti. Adını biliyordum ve sana o adla seslendim.”

“Ben de gülümsedim,” dedi Adele.

“Evet ve sanki her yer bir anda ışıkla doldu. Dünyam aydınlandı.”

Rahibe Marie’nin sözleri, Adele’in omuzlarını sıcacık ve tanıdık bir battaniye gibi örttü; Adele gözlerini kapadı. “Sizce, fillerin de adı var mıdır?” diye sordu.

“Elbette,” dedi Rahibe Marie. “Yaratılmış her canlının bir adı vardır. Bundan adım gibi eminim, hiç şüphem yok.”

Rahibe Marie haklıydı: herkesin bir adı vardır.

Dilencilerin de adı vardır.

Sonsuz Işık Rahibeleri Kimsesizler Yurdu'nun ilerisinde, dar bir caddeye açılan bir ara sokakta, Tomas adında bir dilenci oturmuştu. Yanındaysa, hem onu hem de kendini ısıtma çabasıyla dilenciye iyice sokulmuş iri, kara bir köpek vardı.

Tomas'ın bir soyadı varsa bile, o bundan haberdar değildi. Hatta bir annesi ve babası olup olmadığını bile bilmiyordu.

Bildiği bir tek şey vardı; o da, dilenci olduğuydu.

Nasıl avuç açıp dileneceğini biliyordu.

Bir de, nasıl bildiğini bilmese de, şarkı söylemeyi biliyordu.

Günlük yaşamın içindeki hiçten, nasıl olup da bir şarkı yaratılabileceğini biliyordu ve o hiçi şarkıya dökerek öylesine güzel söylerdi ki, çok daha iyi bir dünyaya dair hayali bir bütün olarak tutmayı başarırdı.

Köpeğin adı Iddo'ydu.

Bir zamanlar savaş meydanlarında mesajlar, mektuplar ve planlar taşımıştı; majestelerinin subayları arasında haber getirip götürürdü.

Derken, günün birinde Modegnel yakınlarındaki savaş meydanında atların, askerlerin ve çadırların arasından ilerleyen köpek, yanından geçen bir güllenin etkisiyle havaya savruldu; yere düşerken başını çarptı ve o günden sonra gözleri bir daha hiç görmedi.

Karanlığa yuvarlanırken aklından geçen tek soru vardı: *Şimdi kim mesajları yerine ulaştıracak?*

Iddo artık ne zaman uykuya dalsa, rüyasında bir mektup, harita ya da savaş planı, zamanında yerine ulaştırabilirse savaşı kazanmalarını sağlayacak herhangi bir kâğıt parçası taşıyarak hiç durmaksızın koşuyor, koşuyordu.

Köpek, bütün varlığıyla tek bir şey istiyordu: dünyaya gelmesinin nedeni olan ve yerine

getirmek üzere eğitildiği görevine yeniden koşabilmek.

Iddo, hiç olmazsa bir kerecik daha, çok önemli bir mesaj taşımak için yanıp tutuşuyordu.

Iddo, soğuk ve karanlık ara sokakta inledi. Tomas, elini köpeğin başının üstüne koyup bekledi.

“Şşşşş,” diye şarkıya başladı Tomas. “Uyu, Iddo. Karanlık çöküyor ama bir çocuk fili görmek istiyor. Görecek de. Ve bu, işte bu, hanka bir haber.”

Ara sokağın gerisinde, parklarla karakolun ardındaki dik ve ağaçlıklı tepenin üzerinde, Kont ve Kontes Quintet’in evi vardı; malikânenin karanlık balo salonunda fil öylece durmuş, bekliyordu.

Aslında çoktan uyumuş olması gerekirdi ama hep uyanıktı.

Kendi kendine adını mırıldanıyordu.

Söylediği ismin, insanlar için bir anlamı yoktu. Bu, bir fil ismiydi; kardeşleri onu bu adla çağırır, gülüşürken, oyun oynarken ona bu adla seslenirlerdi. Annesinin ona verdiği isimdi bu; ona defalarca sevgiyle fısıldadığı isim.

Fil, yüreğinin derinliklerinde bu ismi kendi kendine mırıldandı; kendi ismini defalarca ve defalarca tekrarladı.

Kim olduğunu hatırlamaya uğraşıyordu. Bir yerlerde, o anda bulunduğu yerden bambaşka bir yerde, onu tanıyanlar, onu sevenler olduğu- nu hatırlamaya çalışıyordu.

Bölüm Dokuz

Vilna Lutz'un ateşi düşmüş, ağzından çıkan sözcükler yine donuk, sıradan ve kararlı, askeri bir havaya bürünmüştü. Yataktan kalkmış, ucunu sivrilterek sakalına şekil vermiş, sonra da yere oturmuştu. Kurşun askerleri, ünlü bir savaş planına uygun diziyordu.

“Görüyorsun ya, er Duchene; bu, General Von Flickenhamenger'in en parlak savaş stratejilerinden biriydi. Askerleri şuradan şuraya

getirip yan taraftan, hiç beklenmedik, zekice ve karşı tarafı darmaduman eden bir manevrayla stratejisini büyük bir hüner ve cesaretle uyguladı. Onun dehasına hayranlık duymamak elde değil. Sen de hayran oldun mu Er Duchene?”

“Evet, efendim,” dedi Peter. “Ben de hayran oldum.”

“Olmalısın da. Şimdi, bütün dikkatini bana ver,” dedi Vilna Lutz. Tahta ayağını alıp yere vurdu. “Anlatacaklarım önemli. Babanın yaptıklarından söz ediyorum. Tam anlamıyla erkek işi.”

Peter oyuncak askerlere baktı ve çamurlu savaş meydanında süngülenmiş yatan babasını düşündü. Kan kaybeden babasını düşündü. Ölmek üzere olan babasını...

Sonra, rüyasında Adele’i gördüğünü anımsadı; kollarında kız kardeşinin ağırlığını hissedişini, kapının dışındaki altın renkli ışığı

anımsadı. Bahçede onu havaya fırlatıp tutan babasını anımsadı.

Ve o güne kadar ilk kez, askerlik Peter'ın gözüne hiç de erkek işi gibi görünmedi. Tam tersine budalaca göründü; korkunç, dehşet verici, kâbuslara yaraşır bir aptallık.

“İşte böyle,” dedi Vilna Lutz. Öksürdü. “Sana anlatmaya, açıklamaya, göstermeye çalıştığım gibi bu adamlar, bu yiğit, gözü pek askerler, General Von Flickenhamenger'in komutasında arkadan saldırıya geçtiler. Düşman kanadını çevirdiler. Ve işte, savaşı böyle kazandılar. Mantıklı, değil mi?”

Peter, belli bir düzene göre özenle yerleştirilmiş askerlere baktı. Sonra Vilna Lutz'un yüzüne çevirdi bakışlarını, sonra tekrar yerdeki askerlere.

Sonunda “Hayır,” dedi.

“Hayır mı?”

“Hayır. Hiç mantıklı değil.”

“Pekâlâ, madem öyle, sen söyle bakalım bu harekâtta neler gördüğünü?”

“Bakıyorum ve keşke hiç olmasaydı diyorum.”

“Olmasa mıydı?” dedi Vilna Lutz.

“Evet. Olmasaydı. Savaş olmasaydı. Askerler olmasaydı.”

Vilna Lutz, Peter’a ağzı açık bakakaldı; sakalının sivri ucu titriyordu.

Vilna Lutz’un bakışlarına karşılık veren Peter, boğazından yukarı dayanılmaz bir sıcaklığın yükseldiğini hissetti. O sözcüklerin ağzından nihayet çıkacağını biliyordu artık.

“O yaşıyor,” dedi. “Falcı söyledi. O yaşıyor ve bir fil beni ona götürecektir. Fil hiçliğin içinden kendiliğinden çıkıp geliverdiği için falcıya inanıyorum. Ama size... Artık söylediğiniz hiçbir şeye inanmıyorum, inanamıyorum.”

“Sen neden söz ediyorsun? Kim yaşıyor?”

“Kız kardeşim,” dedi Peter.

“Kız kardeşin mi? Yanılıyorsam düzelt. Az önce konuştuğumuz konu aile hayatı mıydı? Hayır. Sen ve ben, savaştan söz ediyorduk. Generallerin parlak dehasını, piyade erlerinin cesaretini konuşuyorduk.” Vilna Lutz tahta ayağını yere vurdu. “Savaşlar, cesaret ve strateji... Bunları konuşuyorduk.”

“Nerede o? Ona ne oldu?”

Yaşlı asker yüzünü buruşturdu. Tahta ayağını yere bıraktı ve işaret parmağını havaya kaldırıp yukarıyı işaret etti. “Sana söyledim. Sana defalarca söyledim. Kız kardeşin, annenle birlikte cennette.”

“Ağladığını duydum,” dedi Peter. “Onu kucağıma aldım.”

“Saçma,” dedi Vilna Lutz. Hâlâ yukarıya dönük olan parmağı titremeye başladı. “O hiç ağlamadı. Ağlayamazdı. Ölü doğdu. Kız kardeşin ölü doğdu. İlk nefes ciğerlerine hiç ulaşmadı. Soluk alamadı.”

“Ağladı. Hatırlıyorum. Gerçek olduğunu biliyorum.”

“Tut ki ağladı. Ne olmuş yani? Ağlamış olması, yaşadığı anlamına gelmez, kesinlikle gelmez. Doğduğunda ağlayan bebeklerin hepsi hayatta kalsaydı, dünya çok kalabalık bir yer olurdu.”

“Nerede o?” diye sordu Peter.

Vilna Lutz ağlamak üzereydi.

“Nerede?” diye sordu Peter tekrar.

“Bilmiyorum,” dedi yaşlı asker. “Ebe onu alıp götürdü. Çok küçük olduğunu ve o kadar narin bir bebeği benim ellerime bırakamayacağını söyledi.”

“Bana onun öldüğünü söyledin. Kim bilir kaç kez, bana onun öldüğünü söyledin. Yalan söyledin.”

“Yalan değil. Sadece mantıklı bir tahmin. Annesiz bebekler genelde hayatta kalmaz. Üstelik, o çok küçüktü.”

“Bana yalan söyledin.”

“Hayır, hayır Er Duchene. Senin *iyiliğin* için, seni korumak için yalan söyledim. Bilseydin, ne yapacaktın? Gerçeği bilmek seni incitmekten başka neye yarardı ki? Seninle ilgilendim; hayranlık duyduğum baban gibi bir asker olman, olabilmen için sana baktım. Kız kardeşini yanıma almadım çünkü ebe buna izin vermedi; öyle küçüktü ki, hayatta kalamayacak kadar küçük... Bebekler ve ihtiyaçlarıyla ilgili ne bilirim ki ben? Ben askerlikten anlarım, anneliği bilmem.”

Peter ayağa kalktı. Pencereye doğru yürüdü; katedralin çan kulesini, havada daireler çizerek uçan kuşları seyre daldı.

“Konuşacak bir şey kalmadı, efendim,” dedi Peter. “Yarın fili görmeye gideceğim, sonra da kız kardeşimi bulacağım ve sizinle işim bitecek. Askerlikle de işim bitti; askerlik hiçbir işe yaramayan, gereksiz bir iş.”

“Böyle konuşma” dedi Vilna Lutz. “Babanı düşün.”

“Zaten babamı düşünüyorum,” dedi Peter.

Düşünüyordu da.

Babasını ve bahçede birlikte geçirdikleri o günü düşünüyordu.

Savaş meydanında kan kaybından ölmek üzere olan babasını düşünüyordu.

Bölüm On

Hava daha da kötülemişti.

İmkânsız gibi görünse de, öncesine göre daha soğuktu.

İmkânsız gibi görünse de, öncesine göre daha karanlıktı.

Kar yağmıyordu.

Sonsuz Işık Rahibeleri Kimsesizler Yurdu'ndaki soğuk, karanlık yatakhane, Adele rüyasında fili görüyordu.

Rüya o kadar ısrarcıydı ki, bir süre sonra Adele, kapıya gelen filin Rahibe Marie'ye söylediklerini kelimesi kelimesine tekrarlayabilir hale geldi. Filin sözleri içinde özellikle bir cümle vardı ki, içinde barındırdığı güzellik ve taşıdığı umut yüzünden, Adele gün içinde sürekli tekrarlayıp duruyordu o sözcükleri: *Adele adlı çocuğu götürmeye geldim*. Bu sözcükleri, diline takılan bir şiir, bir dua ya da kutsanmış sözler gibi bıkıp usanmadan tekrarlıyordu. *Adele adlı çocuğu götürmeye geldim; buraya gelmemin nedeni Adele adlı çocuk...*

“Kiminle konuşuyorsun?” diye sordu, Lisette adlı daha büyük bir kız.

Lisette ile Adele kimsesizleryurdundaki mutfakta, yerdeki kovaya eğilmiş patates soyuyorlardı.

“Hiç kimseyle,” dedi Adele.

“Ama dudakların kıpırdıyordu,” dedi Lisette. “Kıpırdadıklarını gördüm. Bir şeyler söylüyordun.”

“Filin sözlerini tekrarlıyordum” dedi Adele.

“Filin sözlerini mi?”

“Rüyalarındaki fil. Benimle konuşuyor.”

“Ah, tabii ya, hay aptal kafam; rüyaların-
da konuşan filden söz ediyorsun,” dedi Lisette
alaycı bir sesle. Burnundan soludu.

“Fil kapıyı çalıp beni soruyor,” dedi Adele.
Sesini alçalttı. “Sanırım, beni alıp buradan gö-
türmek için geliyor.”

“Seni alıp götürmek mi?” dedi Lisette.
Gözlerini kıstı. “Seni nereye götüreceksin?”

“Eve,” dedi Adele.

“Ya, ya! Şuna da bakın hele. Eveymiş” de-
di Lisette. Yine burnundan soludu. “Kaç yaşın-
dasın sen?”

“Altı,” dedi Adele, “neredeyse yedi.”

“O zaman şunu söylemeliyim ki, yedi ya-
şındaki biri için aşırı derecede sıradışı bir ap-
talsın,” dedi Lisette.

Mutfak kapısı vuruldu.

“Dinle!” dedi Lisette. “Biri kapıyı çalıyor! Belki de fildir.” Kalkıp kapıya gitti; kapıyı ardına kadar açtı. “Bak, Adele,” dedi, yüzünde acımasız bir gülümsemeyle dönerek. “Bak, kim gelmiş. Seni eve götürmeye gelen bir fil.”

Aslında, kapıda fil mil yoktu elbette. Kapıdaki, komşu dilenci ve köpeğiydi.

“Size verecek hiçbir şeyimiz yok,” dedi Lisette yüksek sesle. “Kimsemiz yok bizim. Burası da kimsesizler yurdu.” Ayağını yere vurdu.

“Size verecek hiçbir şeyimiz yok,” diye şarkı söylemeye başladı dilenci, “fakat Adele bak, işte bir fil ve bu, harika bir haber değil de nedir?”

Adele, dilencinin yüzüne baktı ve onun aç, gerçekten de çok aç olduğunu gördü.

“Adele bak, işte bir fil,” diye şarkısına devam etti dilenci, “ama bilmelisin ki, gerçek durmadan değişir.”

“Şarkı söyleme,” dedi Lisette. Kapıyı dilencinin yüzüne çarptı ve gelip Adele’in yanına oturdu. “Şimdi anladın mı, buraya gelip de kapıyı kimlerin çaldığını? Kör köpekler. Anlamsız şarkılar söyleyen dilenciler. Sence bizi eve götürmek için mi geldiler?”

“Çok açtı,” dedi Adele. Bir damla gözyaşının yanağından süzülmesine engel olamadı. Ardından bir başka damla, ardından biri diğeri.

“Ne olmuş yani?” dedi Lisette. “Aç olmayan kimi tanıyorsun ki?”

“Hiç kimseyi,” diye cevap verdi Adele dü-rüstçe. Kendi de her zaman açtı.

“Evet,” dedi Lisette, “hepimiz açız, ne olmuş yani?”

Adele, verecek karşılık bulamadı.

Aklında yalnızca rüyasındaki filin söylediği sözcükler vardı. Pek fazla sayılmazdı bu sözcükler ama bütünüyle ona aittiler; tekrar kendi kendine mırıldanmaya başladı: *Adele adlı çocuğu*

götürmeye geldim; Adele adlı çocuğu götürmeye geldim; Adele adlı çocuğu...

“Dudaklarını kıpırdatmaktan vazgeç,” dedi Lisette. “Anlasana. Hiç kimsenin bizi alıp götürmek için geleceğı falan yok.”

Bölüm On Bir

Ayın ilk Cumartesi, Baltese halkı fili görmek için toplanmıştı. Oluşturdukları kuyruk, Kontes Quintet'in evinden başlayıp cadde boyunca uzanıyor, tepeye doğru göz alabildiğine devam ediyordu. Saçları ve bıyıkları briyantınli genç erkekler; ödünç alınmış şık giysiler içindeki yaşlı hanımlar da, kırış kırış ama ıslıl ıslıl parlayan yüzleriyle kuyrukta bekliyorlardı. Ilık balmumu kokan mum ustaları; kuru, çatlak

elleri ama umut dolu yüzleriyle bekleyen çamaşırcı kadınlar; annelerinin memesine yapışıp süt emen bebekler; bastonlarına dayanarak ayakta durabilen yaşlı adamlar...

Şapkacılar, son tasarımları olan şapkalarını giymiş, eserlerini başları dik, gururla sergilemekteydiler. Gözleri kapanmak üzere olan fenerciler, süpürgelerini yanlarında kılıç gibi taşıyan temizlik görevlileriyle yan yanaydılar. Rahiplerle falcılar da sırada yan yana duruyor, birbirlerini mesafeli ve temkinli bakışlarla süzüyorlardı.

Görünüşe göre herkes oradaydı: bütün Baltese halkı kuyruğa girmiş, fili görmek için bekliyordu.

Ve herkesin, orada bekleyen her insanın içinde ümitler, hayaller, alınacak intikamlar, tutku dolu arzular vardı.

Hep birlikte oradaydılar.

Bekliyorlardı.

Ve içten içe, yüreklerinin en kuytu köşesinde, gerçek olamayacağını bildikleri halde, fili bir kez olsun görseler, bütün dileklerinin, ümitlerinin ve rüyalarının gerçekleşeceğini umuyorlardı.

Peter kuyrukta, başında abartılı derecede geniş siperlikli şapkasıyla, siyahlara bürünmüş bir adamın tam arkasında duruyordu. Adam ayakları üzerinde öne geriye sallanıyor, bir yandan da mırıldanıyordu. “Bir filin en etkileyici yanı boyutlarıdır. Bir filin boyutları, tahmininizin ötesinde etkileyicidir. Şimdi size bir filin boyutlarını ayrıntılı olarak anlatayım.”

Peter dikkatle dinledi çünkü bir filin gerçek boyutlarını öğrenmeyi çok istiyordu. Böyle bir bilgi edinmek iyi olurdu ama siyah şapkalı adam rakamlarla açıklama yapma aşamasına gelememişti bir türlü. Bir filin boyutlarını ayrıntılarıyla açıklayacağını söyledikten sonra ansı-

zın sallanmayı kesti, derin bir nefes aldı, sonra tekrar ayakları üzerinde sallanmaya başladı. Bir yandan da aynı şeyi söylüyordu: “Bir filin en etkileyici yanı boyutlarıdır. Bir filin boyutları, tahmininizin ötesinde etkileyicidir.”

Kuyruk ağır ağır ilerliyordu; yanında kara köpeğiyle dikilen avuç açmış bir dilenci şarkı söylemeye başlayınca, dilencinin müziği siyah şapkalı adamın mırıltılarını sevecenlikle örttü.

Dilencinin sesi yumuşacık, tatlı ve ümit doluydu. Peter gözlerini kapatıp dinledi. Şarkı, okşayan bir el gibi örtüldü yüreğinin üzerine; ona huzur verdi.

“Bak Adele,” diye şarkısına başladı dilenci. “İşte senin filin.”

Adele.

Peter başını çevirip dilenciye baktı; inanılır gibi değildi ama adam aynı ismi tekrar söyledi.

Adele.

“Bebegi kucağına almasına izin verin,” de-

mişti annesi ebeye, kardeşinin doğduğu, annesininse öldüğü gece.

“Bence bu doğru olmaz,” demişti ebe. “Oğlan da henüz çok küçük bir çocuk.”

“Yöo, onu kucağına almasına izin verin,” demişti annesi.

Bunun üzerine ebe, ağlayan bebeği onun kollarına bırakmıştı. O da, bebeği kucaklamıştı.

“Şunu asla unutma,” demişti annesi. “O, senin kız kardeşin ve adı Adele. O sana ait sen de ona. Bunu asla unutma. Olur mu?”

Peter, evet anlamında başını sallamıştı.

“Onunla ilgilenecek misin?”

Peter tekrar başını sallamıştı.

“Bana söz verir misin Peter?”

“Evet,” demişti Peter ve annesinin duymamış olabileceğini düşünerek, hem ürkütücü hem de harika olan o sözcüğü bir kez daha söylemişti. “Evet.”

Adele, sanki onu duymuş ve anlamış gibi birdenbire ağlamayı kesmişti.

Peter gözlerini açtı. Dilenci gitmişti; ön taraftan acı veren tanıdık sözler çalındı kulağına: “Bir filin en etkileyici yanı...”

Peter şapkasını çıkardı, sonra tekrar giydi, sonra yine çıkardı. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Söz vermişti.

Söz vermişti.

Arkada bir itiş kakış oldu.

“Şapkanla mı oynuyorsun, yoksa sırada mı bekliyorsun?” diye söylendi aksi bir ses.

“Sırada bekliyorum, dedi Peter.

“O zaman, ilerle bakalım, hadisene.”

Peter şapkasını tekrar başına geçirdi ve bir asker, bir zamanlar, olmak üzere eğitildiği iyi asker edasıyla öne doğru adım attı.

* * *

Kont ve Kontes Quintet'in evindeki balo salonuna hücum eden insanlar file dokunuyor, onu tartaklıyor, eğilip tükürüyor, gülüyor, ağlıyor, dua ediyor, şarkı söylüyorlardı; kalbi kırık filse orada öylece bekliyordu.

Anlayamadığı çok şey vardı.

Kardeşleri neredeydi? Ya annesi?

Uzun çimenlerle parlak güneş neredeydi? Sıcak günler, kuytu gölgelikler, serin geceler neredeydi?

Dünya, dayanılamayacak kadar soğuk, anlaşılmaz ve karışık artık.

Kendi kendine adını anımsatmaktan vazgeçti.

Ölmek istediğine karar verdi.

Bölüm On İki

Kontes Quintet, balo salonunda bir fil bulundurmanın ortalığı batırdığını çok geçmeden anladı ve duyarlı davranarak, temizlik sorununu çözmek için, işi gücü filin arkasında elinde kova kürekle beklemek olan, son derece mütevazı bir adam tuttu. Sırtı kambur ve çarpık olduğu için, bu ufak tefek adamın başını kaldırıp birinin yüzüne dosdoğru bakması olanaksızdı.

Adam her şeyi yandan görüyordu.

Adı Bartok Whynn'di. Adam, bir an bile ayrılma dan filin arkasında sonsuza kadar bekleme görevini üstlenmeden önce, kentin en büyük ve görkemli katedralinin tepesinde taştan çört enler yontan bir taş işçisiydi. Bartok Whynn'in çört enleri gerçekten de muhteşem ve ürkütücüydü. Her biri diğ erinden farklıydı ve yaptığı her yeni çört en bir öncekinden daha korkunçtu.

Filin Baltese'e geldiğ i kıştan önce, yaz mevsiminin sonlarına doğru bir gün, Bartok Whynn o güne kadar yaptığı en ürkütücü çört ene hayat vermek üzereyken dengesini kaybedip düştü. Çok yüksek te, katedralin tepesinde olduğ u için yere ulaşması hayli zaman aldı. O sırada taş işçisinin düşünecek zamanı oldu.

Şunu düşünüyordu: *Öleceğ im.*

Hemen ardından başka bir düşünce belir di kafasında: *Ama bildiğ im bir şey var. Bildiğ im bir şey var. Neydi benim bildiğ im?*

Derken birdenbire aklına geldi. *Aaa, evet, ne bildiğimi biliyorum. Hayat gülünç. Tek bildiğim bu.*

Yere düşerken kahkahalarla gülüyordu. Aşağıda, caddedeki insanlar onun sesini duydular. Aralarında bağırışmaya başladılar. “İnanılır gibi değil! Ölmek üzere olan ama düşerken kahkahalar atan bir adam.”

Bartok Whynn yere çakıldı; taş işçisi arkadaşları onun kırıklarla dolu, kan kaybeden, bilinçsiz bedenini cadde boyunca evine taşıyıp karısına teslim ettiler. Kadın, cenaze levazımatçısına mı, yoksa doktora mı haber versin, bilemedi.

En sonunda doktor çağırmaya karar verdi.

“Sırtında kırıklar var, fazla uzun yaşamaz,” dedi doktor, Bartok Whynn’in karısına. “Bir insanın o kadar yüksekte düşüp de kurtulması olanaksız. Bu kadar yaşamış olması bile, na-

sıl olduğunu asla anlayamayacağımız, yalnızca şükredebileceğimiz bir mucize. Kuşkusuz, bunun anlamı bizim kavrayışımızın çok ötesinde.”

O ana kadar bilinci yerinde olmayan Bartok Whynn, belli belirsiz bir ses çıkardı ve paltosunun eteğinden çekerek doktora yaklaşması için işaret etti.

“Bir dakika,” dedi doktor. “Durun hanımefendi. Kocanız bir şeyler söyleyecek; ağzından önemli sözler çıkacak, söylemek için onca zamandır beklediği o büyük mesajı şimdi söyleyecek. Bana açılabilirsiniz, beyefendi. Söyleyin, sizi dinliyorum.” Paltosunun eteğini abartılı bir hareketle savuran doktor, Bartok’un kırıklarla dolu vücuduna doğru eğilip kulak verdi.

“Hiiiiiiiiiiiiiiiiiii,” diye fısıldadı Bartok Whynn, doktorun kulağına, “hiii hiii.”

“Ne diyor?” diye sordu karısı.

Doktor doğruldu. Beti benzi atmıştı. “Kocanız bir şey söylemiyor,” dedi.

“Hiçbir şey söylemiyor mu?” dedi kadın.

Bartok tekrar doktorun paltosunu çekiştirdi. Doktor tekrar eğilip kulak verdi ama bu kez besbelli önceki kadar hevesli değıldi.

“Hiiiiiiiiiiiiii, diye güldü Bartok Whynn, doktorun kulağına doğru, “hiiii hiiii.”

Doktor doğruldu. Paltosunu düzelitti.

“Hiçbir şey söylemedi mi?” diye sordu kadın. Ellerini ovuşturup duruyordu.

“Hanımefendi,” dedi doktor, “kocanız sadece gülüyor. Aklını yitirmiş. Çok az zamanı kaldı. Emin olun, bu çok uzun süremez, süremez.”

Ama taş işçisinin sırtındaki kırıklar iyileşti; adam tuhaf ve eciş bücüş kaldı ama ölmedi.

Bartok Whynn düşmeden önce, ayda yılda bir gülen, bir yetmiş boylarında, aksi bir adamdı. Düşükten sonraysa boyu bir elliye inmişti;

karanlık kahkahasıyla her gün, her dakika var-
ra yoğa gülüyordu. Neşesini körükleyen neden,
var oluşun bütünüydü.

Katedralin tepesindeki işine geri döndü.
Keskisi elinde taşın önünde duruyordu. Fakat
kahkahalarının sonu gelmediği için taş yontma-
yı bir türlü beceremiyordu. Güldü, güldü, elleri
titriyordu; taşa dokunamadı bile ve çörteni yon-
tamadığı için işten atıldı.

Elinde kova kürekle filin arkasında dikilme-
ye başlamadan önce başına gelenler bunlardı
işte. Yaşamdaki bu yeni konumu, kahkahaları-
na gölge düşürmedi. Hatta olur olmaz her şe-
ye daha fazla gülmeye başlamıştı. Daha yüksek
sesle gülüyor, gülüyordu.

Bartok Whynn gülüyordu.

İşte bu yüzden Peter, o kış günü akşamüstü,
Baltese kentinin sonsuz ve değişmez karanlı-
ğında, filin girdiği kapıdan Kontes Quintet'in

ıılılı balo salonuna adım attığında, ilk duyduğu ses bir kahkaha oldu.

İlk bakışta fili göremedi.

Etrafında o kadar çok insan vardı ki, fil gözükmiyordu. Ama Peter filin olduğu yere yaklaştı, yaklaştı ve nihayet onu gördü. Beklediğinden hem daha büyük hem de daha küçüktü. Gözlerini kapatıp başını öne eğmiş bekleyen filin o halini görünce, Peter'ın yüreğı sıkıştı.

“Hadi ilerleyin. Ha ha hiiiiiii!” diye bağırdı elinde kürek olan ufak tefek bir adam. “Hiiiiiiiiiii! Hadi ilerleyin ki herkes, sıradaki herkes fili görebilsin.”

Peter şapkasını çıkarıp göğsünün üzerinde tuttu. Filin sert, pütürlü böğrüne dokunabilmek için iyice yaklaştı. Fil, ayakları üzerinde bir sağa bir sola sallanıyordu. Filden yayılan sıcaklık Peter'ı şaşkınlık içinde bıraktı. Etrafındaki insanları iteleyerek, oraya söylemeye geldiğı sözleri söylemek, sormak

istediğini sorabilmek için yüzünü filin yüzüne yaklaştırmayı başardı.

“Affedersiniz,” dedi, “kız kardeşimin neredede olduğunu biliyor musunuz? Bana, onun neredede olduğunu söyleyebilir misiniz?”

Ve bunları dediğine diyeceğine pişman oldu. Fil öylesine yorgun ve üzgün görünüyordu ki. Yoksa uyuyor muydu?

“Hadi, ilerleyin, ilerleyin. Ha ha hiiiiiii!” diye bağırdı ufak tefek adam.

“Lütfen,” diye fısıldadı Peter file, “acaba... ne olur... acaba... gözlerinizi bir an olsun açıp bana bakabilir misiniz?”

Fil sallanmayı kesti. Hiç kıpırdamadan durdu. Uzun bir bekleyişin ardından gözlerini açtı ve Peter’ın yüzüne baktı. Çaresiz, dokunaklı tek bir bakış...

O anda Peter, Adele’i ve annesini, falcıyla yaşlı askeri, savaş meydanlarını, yalanları, verilen sözleri ve kehanetleri unuttu. Filin göz-

lerinde görüp de anladığı o korkunç gerçek dışında ne varsa hepsi aklından silinip gitti.

Filin yüreğı paramparçaydı.

Evine dönmeliydi.

Evine dönmeliydi, yoksa hiç şüphe yok ki, orada ölüp gidecekti.

Fil gözlerini açıp da çocuğı görünce, tepeden turnağı şaşkınlıkla sarsıldı.

Çocuk, onu tanıyormuş gibi bakıyordu.

Çocuk, onu anlıyormuş gibi bakıyordu.

Opera binasının çatısından düştüğünden bu yana ilk kez fil, içinde ümit ışığına benzer bir şey hissetti.

“Üzülme,” diye fısıldadı Peter file. “Seni mutlaka evine götüreceğim.”

Fil çocuğı uzun uzun baktı.

“Söz veriyorum,” dedi Peter.

“Sıradaki!” diye bağırdı, elinde kürek olan

ufak tefek adam. “İlerleyin. Hadi bakalım, ilerleyin. Ha ha hiii! Fili görmek için –ha ha hiii!– sırada bekleyenler.”

Peter geri çekildi.

Döndü. Arkasına bakmadan yürüyüp, fil kapısından geçti ve Kontes Quintet’in balo salonundan çıkıp karanlığa karıştı.

File söz vermişti ama verdiği nasıl bir sözdü?

Verilebilecek en kötü sözdü; tutamayacağı bir söz daha vermişti.

Peter, tek başına bir fili evine nasıl götürebilirdi ki? Filin evinin nerede olduğunu bile bilmiyordu. Afrika’da mıydı? Yoksa Hindistan’da mı? Peki, bütün o yerler neredeydi ve bir fili oralara nasıl götürebilirdi?”

File, bir çift devasa kanat takmak için vaatte bulunsaydı, ancak bu kadar tutulamayacak bir söz vermiş olurdu.

Çok kötü bir şey yaptım, diye düşündü Peter. Korkunç bir şey yaptım. Ona asla söz vermemeliydim.

Falçıya da o soruyu asla sormamalıydım. Hayır, bunların hiçbirini yapmamalıydım. Her şeyin olduğu gibi kalmasına izin vermeliydim. Sihirbazın yaptığı da korkunçtu. Fili buraya asla getirmemeliydi. Hapiste olmasına seviniyorum. Onu bir daha asla, asla serbest bırakmamalılar. Çok kötü bir adam o.

Derken Peter, yürürken aniden aklına gelen bir düşünceyle irkildi ve durdu. Şapkasını giydi. Çıkardı. Tekrar giydi. Tekrar çıkardı.

Sihirbaz.

Eğer dünyada fili oraya getirecek kadar güçlü bir sihir varsa, yapılanı tersine çevirebilecek kadar güçlü bir sihir de olmalıydı mutlaka.

Fili evine geri gönderecek bir sihir olmalıydı.

“Sihirbaz,” diye bağırdı Peter, hemen ardından da “Leo Matienne!” diye haykırdı.

Şapkasını giydi. Koşmaya başladı.

Bölüm On Üç

Leo Matienne kapıyı açtı. Yalınayaktı. Boynuna bağlanmış bir peçete, bıyığının üzerinde bir parça havuç ve ekmek kırıntısı vardı. İçeriden gelen etli yahni kokusu soğuk, karanlık caddeye yayıldı.

“Peter Augustus Duchene!” dedi Leo Matienne. “Üstelik şapkası başında. Guguklu saatin kuşu çatı katında değil de, burada, zemin katta.”

“Sizi akşam yemediğinde sofradan kaldırdığım için özür dilerim,” dedi Peter, “ama sihirbazı görmem gerek.”

“Ne dedin?”

“Sihirbazı görebilmem için beni hapishaneye götürmelisiniz. Siz polis memurusunuz, kanun adamısınız; içeriye girmenize izin verirler.”

“Kim gelmiş?” diye seslendi Gloria Matienne. Kapıya gelip kocasının yanında durdu.

“İki akşamlar Bayan Matienne,” dedi Peter. Şapkasını çıkarıp Gloria’yı selamladı.

“Sana da iyi akşamlar,” dedi Gloria.

“Evet, iyi akşamlar,” dedi Peter. Şapkasını giydi. “Sizi akşam yemeğinde rahatsız ettiğim için üzgünüm ama hemen hapishaneye gitmem gerekiyor.”

“Hapishaneye mi gitmesi gerekiyormuş?” diye sordu Gloria Matienne kocasına. “Böyle mi dedi? Ulu tanrım! Bir çocuk ne diye böyle bir şey yapmak ister? Şunun haline bir bak. Bir

deri bir kemik kalmış, neredeyse içini göreceğim. O sanki... şey gibi... ne denir?”

“Saydam mı?” dedi Leo.

“Evet,” dedi Gloria, “demek istediğim tam da buydu. Saydam. O yaşlı adam sana yemek vermiyor mu? Sevgi barındırmayan o çatı katında yemek de mi yok?”

“Ekmek ,” dedi Peter. “Bir de balık. Ama balıklar çok küçük, minicik.”

“İçeri gel,” dedi Gloria. “Hemen yapman gereken şey bu. İçeri gelmelisin.”

“Ama...” dedi Peter.

“İçeri gel de konuşalım,” dedi Leo.

“İçeri gel,” dedi Gloria Matienne. “Önce yemek yiyelim, *ondan sonra* konuşuruz.”

* * *

Leo ve Gloria Matienne’in evinde gürül gürül bir ateş yanıyordu ve mutfaktaki masa ocağın yanına çekilmişti.

“Otur,” dedi Leo.

Peter oturdu. Bacakları titriyor, kalbi sanki hâlâ koşuyormuş gibi hızla atıyordu. “Fazla zamanımız olduğunu sanmıyorum,” dedi Peter. “Gerçekten de, yemek için zamanımız olduğunu sanmıyorum.”

Gloria Peter’ın önüne bir tabak dolusu yahnı koydu. “Hadi ye,” dedi.

Peter kaşığı ağzına götürdü. Lokmasını çiğnedi. Yuttu.

Minicik balıklar ve bayat ekmek dışında bir şey yemeyeli epey zaman olmuştu.

Peter yahniden ilk lokmayı alır almaz hüzne boğuldu. Sıcak ve bol yemek onu geçmişe götürmüştü, sanki bir el nazik bir dokunuşla onu hiç beklemediği bir anda zaman içinde geriye itmişti. Geçmişte yitirdiği her şey bir anda zihnine hücum etti: bahçe, babası, annesi, kız kardeşi, verip de tutamadığı sözler.

“Ne oldu?” dedi Gloria Matienne. “Çocuk ağlıyor.”

“Şşşş,” dedi Leo Matienne. Elini Peter’ın omzuna koydu. “Şşşş, üzülme Peter. Her şey düzelecek. Her şey yoluna girecek. Yapılması gereken ne varsa birlikte halledeceğiz. Ama önce yemeğini yemelisin.”

Peter başını salladı. Kaşığı kaldırdı. Tekrar çiğnedi ve yuttu ve her seferinde tekrar güçsüz düştüğünü hissetti. Elinde değildi. Gözyaşlarına engel olamıyordu; yaşlar yanaklarından süzülüp tabağına damlıyordu. “Yahni çok güzel olmuş Bayan Matienne” diyebildi güçlükte. “Gerçekten, ellerinize sağlık.”

Elleri titriyor, elindeki kaşık tabağına çarpıyordu.

“Hadi, sakın ol,” dedi Gloria Matienne, “yemeğini dökme.”

Her şey bitti, diye düşündü Peter. Hepsi elimden kayıp gitti! Ve tekrar geri getirmenin yolu yok.

“Hadi ye,” dedi Leo Matienne yine tatlı bir sesle.

Peter, o anda neleri kaybetmiş olduğunu açık seçik gördü.

Ve yemeğini yedi.

Peter yemeğini bitirince, Leo Matienne onun yanındaki sandalyeye oturdu ve “Şimdi bize her şeyi anlat bakalım,” dedi.

“Her şeyi mi?” dedi Peter.

“Evet, her şeyi,” dedi Leo Matienne. Arkasına yaslandı. “En baştan başla.”

Peter, bahçeden başladı. Onu havaya atıp tutan babasının öyküsüyle başladı. Bembeyaz giyinmiş, karnı burnunda, gülen annesiyle başladı.

“Gökyüzü leylak rengiydi,” dedi Peter. “Sokak lambaları yanıyordu.”

“Evet,” dedi Leo Matienne. “Gayet iyi anlıyorum. Peki baban nerede şimdi?”

“O bir askerdi,” dedi Peter. “Savaş meydanında öldü. Vilna Lutz orduda onunla birlikteydi, omuz omuza çarpışmışlardı. Babamın

arkadaşıydı. Evimize gelip babamın ölüm haberini veren de oydu.”

“Vilna Lutz,” dedi Gloria Matienne, lanet okurcasına.

“Annem haberi alınca doğum sancısı tuttu. Kız kardeşim Adele, doğmak üzereydi.” Peter durdu. Derin bir nefes aldı. “Kız kardeşim doğdu, annem öldü. Ölmeden önce, bebekle her zaman ilgileneceğime dair ona söz verdim. Ama sonra sözümü tutamadım çünkü ebe bebeği alıp götürdü, Vilna Lutz ise askerlik eğitimi vermek için beni yanına aldı.”

Gloria Matienne kalakaldı. “Vilna Lutz!” diye bağırdı. Yumruğunu havaya doğru salladı. “Ona söyleyecek bir çift sözüm var.”

“Lütfen otur,” dedi Leo Matienne.

Gloria oturdu.

“Peki kız kardeşine ne oldu?” diye sordu Leo Matienne.

“Vilna Lutz bana onun öldüğünü söyledi.

Hiç yaşamadığını, ölü doğduğunu söyledi.”

Gloria Matienne’in soluğu kesildi.

“Öyle söyledi ama söyledikleri yalan. Bana yalan söyledi. Yalan söylediğini itiraf etti. O ölmedi.”

“Vilna Lutz!” diye gürledi Gloria Matienne. Tekrar yerinden fırlayıp yumruğunu havada salladı.

“Önce falcı kardeşimin hayatta olduğunu söyledi, sonra da rüyamda gördüm aynı şeyi. Üstelik falcı bir filin –o filin– beni kardeşime götüreceğini de söyledi. Ama bugün, bu akşamüstü, fili gördüm Leo Matienne ve evine geri dönemezse öleceğini anladım. Evine geri dönmek zorunda. Sihirbaz, onu evine geri göndermek zorunda.”

Leo kollarını kavuşturdu, arkasına yaslanıp sandalyesini arka iki bacağı üzerinde salladı.

“Yapma şunu,” dedi Gloria. Yerine oturdu. “Bu yaptığın sandalyenin canına okuyor.”

Leo Matienne, sandalyenin dört bacağı da yere değene kadar yavaş yavaş öne geldi. Gülümsedi. “Ya eğer?” dedi.

“Of, başlama yine,” dedi karısı. “Lütfen, yine başlama.”

“Neden olmasın?”

Yukarıdan boğuk bir gümleme, Vilna Lutz’un zemine çarpan tahta ayağının sesi duyuldu; yaşlı asker bir şey istiyordu.”

“Olabilir mi?” dedi Leo.

“Evet,” dedi Peter. Yukarı bakmadı. Gözlerini Leo Matienne’den ayırmadı. “Ya eğer?” dedi polis memuruna.

“Neden olmasın?” diye karşılık verdi Leo. Gülümsedi.

“Bu kadarı yeter” dedi Gloria.

“Hayır,” dedi Leo Matienne, “yetmez. Asla yetmez. Cesaret edebildiğimiz kadar sık sormalıyız bu soruları kendimize. Eğer biz sorgulamazsak, dünya nasıl değişir?”

“Dünya değiştiremez, “dedi Gloria. “Dünya, ezelden beri ve şimdi olduğu gibi, hep aynı.”

“Hayır,” dedi Leo Matienne usulcacık. “Buna inanmıyorum. Çünkü Peter burada durmuş bizden farklı bir şey yapmamızı istiyor.”

Vilna Lutz’un yere çarpan tahta ayağının sesi duyuldu: *Güm, güm, güm.*

Gloria yukarı baktı. Sonra da Peter’a çevirdi gözlerini.

Gloria başını salladı. Evet dercesine başını salladı. Bir kez daha yavaş yavaş salladı başını.

“Evet,” dedi Leo Matienne, “evet, ben de böyle düşünüyorum.” Ayağa kalktı, boynundaki peçeteyi çıkardı. “Şimdi hapishaneye gitme zamanı.”

Karısına sarılıp onu kendine doğru çekti. Gloria yanağını onunkine yasladı; bir an öyle kaldıktan sonra Gloria kendini geri çekip Peter’a döndü.

“Sen,” dedi.

“Evet,” dedi Peter. Teftiş edilmeye hazır bir asker gibi Gloria’nın önünde dimdik durmuş bekliyordu. Gloria onu omuzlarından tutup kendine çekerek kucakladığında, yahni, nişasta ve taze çimen kokusuyla sarıp sarmalandığında, buna hiç hazırlıklı değildi.

Ah! O sarılmalar!

Sarılmanın ne olduğunu neredeyse tamamen unutmuştu. Kollarını Gloria Matienne’in boynuna doladı ve yeniden ağlamaya başladı.

“Tamam,” dedi Gloria. Çocukla beraber öne arkaya sallanıyordu. “Tamam, seni gidi dünyayı değiştirmek isteyen, dünya güzeli, aptal çocuk. Tamam, tamam. Seni sevmemek elde mi? Senin gibi yiğit ve dürüst bir çocuğu sevmemek elde mi?”

Bölüm On Dört

Fil, kontesin evindeki karanlık ve boş balo salonunda uyuyordu. Rüyasında, göz alabildiğine uzanan bir savanada yürüdüğünü görüyordu. Yukarıdaysa bulutsuz, masmavi gökyüzü uzanıyordu. Güneşin sıcaklığını sırtında hissedebiliyordu. Rüyasında, o çocuk uzakta bir noktada durmuş, bekliyordu.

En sonunda, ona yaklaştığında, çocuk tıpkı ilk karşılaştıkları akşam olduğu gibi, filin göz-

lerinin içine baktı. Ama hiçbir şey söylemedi. Bir adım atıp filin yanına geldi sadece.

Uzun çimenlerin arasından birlikte yürüdüler; fil, çocuğun yanında böyle yürümenin harika olduğunu düşündü rüyasında. Her şeyin tam da olması gerektiği gibi olduğunu hissediyordu ve mutluydu.

Güneş nasıl da güzel ısıtıyordu!

Sihirbaz, hücresinde pelerininin üzerine uzanmış, yukarıdaki pencereden, bulutların dağılıp o parlak yıldızın ortaya çıkmasını umut ederek gökyüzüne bakıyordu.

Artık hiç uyuyamıyordu.

Gözlerini ne zaman kapasa, opera binasının tavanından Bayan LaVaughn'un üzerine düşen fil geliyordu gözlerinin önüne. Bu görüntü onu çıldırma noktasına getiriyor, bir an bile rahat bırakmıyordu. Tek düşünebildiği fildi, bir de fili getiren o akıl almaz, muhteşem sihirli numara.

Yürek burkan, yıkıcı bir yalnızlık hissediyordu; tüm kalbiyle bir yüz, herhangi birinin yüzünü görebilmeyi diliyordu. Sakat kalan Bayan LaVaughn'un suçlayıcı, yalvaran gözlerle bakan çehresini görmek bile onu tarif edemeyeceği bir mutluluğa boğacaktı. Ah, orada, yanı başında olsaydı keşke, ona penceresinden arada bir görebildiği o yıldızı gösterebilseydi. Ona şöyle derdi: “Bugüne kadar hiç bu denli yürek parçalayıcı bir güzellik gördünüz mü? Biz ki-miz ki, böyle koyu bir karanlık ve hüznün ortasında yıldızların göz kamaştırıcı bir ışık saçtığı dünyayı kavrayabilelim?”

Hapishanenin dış kapısının gürültüyle açıldığı ve ardından, uzun koridor boyunca yaklaşan iki çift ayak sesinin duyulduğu o gece, sihirbazın gözüne uyku girmemişti.

Ayağa kalktı.

Pelerinine sarındı.

Hücresinin parmaklıklarından dışarı bakın-

ca, karanlık koridorda parlayan bir fener ışığı gördü. Yüreği heyecanla çarpmaya başladı. Yaklaşan ışığa doğru seslendi.

Sihirbaz ne demiş olabilir?

Ağzından çıkan sözlerin ne olduğunu biliyorsunuz.

“Tek niyetim, bir demet zambak getirmektir!” diye bağırdı sihirbaz. “Ne olur bana inanın, tek niyetim bir demet zambaktı.”

Peter, Leo Matienne’in elindeki fenerin ışığında, sihirbazı açık seçik görebiliyordu. Karmakarışık, uzun sakalını; kırık, bakımsız tırnaklarını; küfle kaplanmış pelerinini... Sihirbazın gözleri parlıyordu ama bunlar, köşeye kısıtılmış vahşi bir hayvanın gözlerine benziyordu: çaresiz, yalvaran, öfkeli bakışlar.

Peter’ın yüreği paramparça oldu. Karşısındaki adam, fili evine gönderecek o inanılmaz, muhteşem sihir şöyle dursun, herhangi bir num-

ra yapmayı becerebilir durumda görünmüyordu.

“Sen de kimsin?” diye sordu sihirbaz. “Seni buraya kim yolladı?”

“Adım Leo Matienne,” dedi Leo, “ve bu da Peter Augustus Duchene. Seninle fil hakkında konuşmaya geldik.”

“Elbette, elbette,” dedi sihirbaz. “Benimle filden başka ne konuşabilirsiniz ki zaten?”

“Onu evine gönderecek bir sihir yapmanızı istiyoruz,” dedi Peter.

Sihirbaz güldü; sinir bozucu bir gülüştü bu. “Demek, onu evine gönderecek bir sihir, ha? Peki, bunu neden yapacaktım?”

“Çünkü yapmazsanız, o ölecek,” dedi Peter.

“Neden ölecekti?”

“Evini özliyor,” dedi Peter. “Sanırım, kalbi kırık.”

“Ev özlemi çeken, kalbi kırık bir fil için sihirli bir numara,” dedi sihirbaz. Tekrar güldü. Başını iki yana salladı. “O numarayı yaptığmda

her şey muhteşemdi; öyle mucizeviydi ki, gözlerinize inanamazdınız. Olayların buraya varacağını kim bilebilirdi?”

Hapishanede biri ağlıyordu. Bu ses, Vilna Lutz'un, Peter'in uyuduğunu düşündüğü anlarda bazen kendini koyverince çıkardığı o boğuk ağlama sesine benziyordu.

Dünyanın çivisi çıkmış ve onarmak mümkün değil, diye düşündü Peter.

Sihirbaz, başını demir parmaklıklara dayayıp kıpırdamadan durdu. Ağlayan mahkûmun sesi bir yükselip bir alçalıyordu. Derken Peter, sihirbazın da ağladığını gördü; gözlerinden süzülen iri, yalnız damlalar yüzünden akıp sakalının arasında kayboluyordu.

Belki de henüz hiçbir şey için geç sayılmazdı.

“Düşünüyorum da,” dedi Peter usulca.

“Ne düşünüyorsun?” dedi sihirbaz hiç kılmıdamadan.

“Her şeyin yoluna girebileceğini düşün-

yorum. Doğru sihri yapabileceğinize inanıyorum.”

Sihirbaz başını salladı. “Hayır,” dedi sessizce, sanki kendi kendine konuşuyordu. “Hayır.”

Uzun süren bir sessizlik oldu.

Leo Matienne öksürdü, ardından bir daha öksürdü. Ağzını açtı ve iki basit sözcük söyledi. “Ya eğer?”

Sihirbaz başını kaldırıp polis memuruna baktı. “Ya eğer mi dedin? ‘Ya eğer?’ sorusu, sihre dair bir sorudur.”

“Evet, dedi Leo, “sihre ve üzerinde yaşadığımız şu dünyaya dair. Bir daha soruyorum: ya eğer? Ya eğer, bir kerecik olsun denerseniz?”

“Denedim bile,” dedi sihirbaz. “Onu geri göndermeyi denedim ama başaramadım.” Gözyaşları durmak bilmiyordu. “Anlayın beni: onu geri göndermek istemedim; o, hayatım boyunca yapabildiğim en güzel sihirdi.”

“Onu ait olduğu yere gönderecek sihir de

harika bir sihir olacaktır,” dedi Leo Matienne.

“Öyle mi dersin?” dedi sihirbaz. Leo Matienne’e baktı, sonra Peter’a çevirdi bakışlarını, sonra tekrar Leo Matienne’e döndü.

“Lütfen,” dedi Peter.

Leo’nun öne doğru tuttuğu fenerden yayılan ışık titreşti ve sihirbazın, arkasındaki duvara vuran gölgesi birdenbire uzadı, büyüdü. Gölgesi, bütünüyle başka bir yaratıkmış gibi sihirbazdan ayrılmıştı ve onu kollayan bu yaratık, bütün evrenin kaderini belirleyecek kararı vermesini Peter’la birlikte endişe içinde bekliyordu.

“Pekâlâ,” dedi sihirbaz sonunda. “Deneyeceğim. Ama iki şeye ihtiyacım var. Öncelikle file. Onu geri gönderebilmem için, yanımda olması gerek. Bir de Bayan LaVaughn’a ihtiyacım var. Hem fili hem de soylu kadını buraya getirmelisiniz.”

“Bu imkânsız,” dedi Peter.

“Sihir zaten imkânsız olandır,” dedi sihirbaz.

“İmkânsız olanla başlar, imkânsız olanla biter ve ikisinin arasında olup biten her şey imkânsızdır.

Sihri sihir yapan da bu imkânsızlıktır.”

Bölüm On Beş

Bacaklarındaki zonklama Bayan LaVaughn'u geceleri pek uyutmuyordu. Kendi uyuyamadığı için, ev halkını da uyutmama konusunda ısrarcıydı.

Bu yetmezmiş gibi evdekilere, o gece opera binasına gitmeden önce nasıl giyindiğini, onu içeride bekleyen kaderden bütünüyle habersiz bir saflıkla binaya girerken nasıl yürüdüğünü (Yürümek! İki bacağını da kullanabilmek!) ısr-

larla, tekrar tekrar anlatıyordu. O gece sihirbazın, ümitle bekleyen insan denizi içinde onu nasıl seçtiğini yeniden ve yeniden anlatırken bahçıvan ve aşçının, hizmetkârların ve oda hizmetçilerinin ilgiyle dinlemesini istiyordu.

“Kim huzuruma gelip, bu sihri benimle paylaşmak ister?’ Tam olarak bunları söyledi,” diyordu Bayan LaVaughn.

Soylu kadın, nereden geldiği bilinmeyen filin düşüşünü, filin varlığı akıl almaz görünürken, bir anda yadsınamaz bir gerçek gibi kucağında belirmesini anlatırken, hizmetkârlar kadını dinliyor ya da dinler görünüyorlardı.

“Sakat kaldım,” diyordu Bayan LaVaughn sözünü bitirirken, “çatıdan düşen bir fil yüzünden sakat kaldım!”

Hizmetkârlar bu son sözcükleri o kadar çok duymuşlardı ve o kadar iyi biliyorlardı ki, kadının ağzından çıkan sözlere, esrarlı, garip bir dini törene katılıyormuşçasına, ağızlarını açıp

kapatarak ve hep birlikte aynı sözcükleri fısıldayarak eşlik ediyorlardı.

İşte o gece, kapı çalındığında ve uşak, Hans Ickman'ın yanına gelip dışarıda Bayan LaVaughn ile konuşmak için ısrar eden bir polis memurunun beklediğini söylediğinde yine aynı sahne tekrarlanıyordu.

“Bu saatte mi?” diye sordu Hans Ickman.

Yine de uşağın arkasından kapıya gitti; kapıda gerçekten de bir polis memuru, gülünç derecede gür bıyıkları olan kısa boylu bir adam duruyordu.

Polis memuru öne doğru bir adım atıp selam verdi ve “İyi akşamlar. Adım Leo Matienne. Majestelerinin kolluk kuvvetinde görevliyim. Ancak şu anda burada resmi bir görevle bulunmuyorum. Biraz garip görünebilir ama Bayan LaVaughn'dan kişisel bir ricada bulunmaya geldim.”

“Bayan LaVaughn rahatsız edilmek istemiyor,” dedi Hans Ickman. “Hayli geç oldu ve ağrısı var.”

“Lütfen,” dedi küçük bir çocuk sesi.

İşte o zaman, Hans Ickman polis memurunun yanında, elinde asker şapkası olan bir çocuğun durduğunu fark etti.

“Çok önemli,” dedi çocuk.

Kâhya çocuğun gözlerine baktı ve o gözlerde kendi çocukluğunu, nehrin kenarında kardeşleriyle birlikte durup, havada süzülen beyaz köpeği seyreden, mucizelere inanmaktan henüz vazgeçmemiş olan o çocuğu gördü.

“Lütfen,” dedi çocuk.

Tam o sırada Hans Ickman, küçük beyaz köpeğin ismini hatırladı. Rose. Köpeğin ismi Rose’du. Bunu hatırlayınca, eksik kalan taş yerine oturdu. Şimdi kesinlikle emin olduğunu hissediyordu. *İmkânsız olan*, diye düşündü, *imkânsız olan şey bir kez daha gerçekleşmek üzere*.

Polis memuruyla çocuğa ve arkalarında uzanan karanlığa baktı. Havada kavisler çizerek dönüp duran bir şey dikkatini çekti. Bir kar tanesi.

Ardından bir tane daha. Ve bir tane daha.

“İçeri girin,” dedi Hans Ickman. Kapıyı ardına kadar açtı. “Hadi, içeri girin. Kar yağmaya başladı.”

Gerçekten de kar yağmaya başlamıştı. Bütün Baltese kentinin üzerine kar yağıyordu.

Karanlık ara sokaklara, opera binasının yeni onarılmış kiremitlerinin üzerine kar yağıyordu. Hapishanenin kuleleri, Polonez Evleri’nin çatısı karla örtülüyordu. Yağan kar, Kontes Quintet’in evinde, fil kapısının kolundaki zarif kıvrımı beyaz bir çizgiyle örtüyor, katedral duvarlarında çömelip birbirine sokulmuş, kıskançlık ve tiksintiyle kenti seyreder gibi görünen çörtenlerin tepesinde komik görünümlü acayip başlıklar oluşturunuyordu.

Kar, Baltese kentinin geniş bulvarlarında iki yanlı sıralanmış sokak lambalarından sızan ışığın etrafında dans ediyordu. Kar, Sonsuz Işık

Rahibeleri Kimsesizler Yurdu'nun kasvetli, sevimsiz binasının üzerine, bu tatsız görüntüyü gözlerden saklamak için çok çaba harcaması gerekiyormuşçasına, beyaz bir perde gibi iniyordu.

Kar... nihayet kar yağıyordu.

Kar yağarken, Bartok Whynn rüya görüyordu.

Rüyasında taş yontuyordu. Bildiği ve sevdiği işi yaparken görüyordu kendini: taşı şekillendirip ona hayat vermek. Tek bir farkla ki, rüyasında taştan çörtenler değil, insanlar yontuyordu. Bunlardan biri, elinde şapkası olan bir çocuk; diğeri, bııklı bir adam; bir başkası, oturan bir kadın ve onun arkasında ayakta duran bir adamdı.

Her seferinde elinin altında yeni biri belirdi. Bartok Whynn alt üst olmuştu, olanlara inanamıyordu.

"Sen," dedi çalışırken, "ve sen ve sen. Ve sen."

Gülümsedi.

Ve bütün bunlar bir rüya olduğu için, taş-
tan yonttuğu insanlar da ona gülümsediler.

* * *

Kar yağarken, Sonsuz Işık Rahibeleri Kimse-
sizler Yurdu'nun kapısında oturan Rahibe
Marie de rüya görüyordu.

Gökyüzünde, çok yükseklerde uçtuğunu gö-
rüyordu; rahibe kıyafeti, siyah kanatlar gibi iki
yana açılmıştı.

Öylesine mutluydu ki! O güne kadar hep,
yüreğinin derinliklerinde bir yerde, içten içe
uçabileceğine inanmıştı. Ve işte şimdi, uzun
zamandan beri yapabileceğini düşündüğü şeyi
yapıyor, uçuyordu; itiraf etmeliydi ki, bundan
büyük mutluluk olamazdı.

Rahibe Marie, aşağıda kalan dünyaya bak-
tı ve milyonlarca, milyarlarca yıldız gördü.
*Uçtuğum yer gökyüzü değil, çok ama çok daha yük-
seklerde, yıldızların bile üzerinde uçuyorum; gökyü-
züne bile yukarıdan bakıyorum, diye düşündü.*

Derken, başka bir şeyin farkına vardı. Hayır, hayır, yanılmıştı, gökyüzünde uçuyordu ve aşağıda gördükleri yıldızlar değil, dünyadaki canlılardı; hepsini hem bir bütün olarak hem de ayrı ayrı görebiliyordu: dilenciler, köpekler, kimsesiz çocuklar, krallar, filler, askerler; her biri ışık saçıyordu.

Evren ısıldıyordu.

Rahibe Marie'nin içi içine, yüreği göğsüne sığmıyordu; yüreği o kadar büyümüştü ki onu giderek daha yükseklerle, çok daha yükseklerle uçuruyordu. Fakat ne kadar yükselirse yükselsin, aşağıda kalan dünyanın ısıldayan görüntüsü gözden yitip gitmiyordu.

"Ah, ne kadar güzel," dedi Rahibe Marie, oturduğu sandalyede uyurken. "Nasıl da mükemmel. Ben bunu bilmiyordum yoksa? Biliyordum, elbette biliyordum. Başından beri biliyordum."

Bölüm On Altı

Hans Ickman, Bayan LaVaughn'un tekerlekli sandalyesini itiyor; Leo Matienne ise, Peter'in elini tutuyordu. Dördü birlikte, karla kaplı sokaklarda hızla ilerliyorlardı. Kontesin evine gidiyorlardı.

"Anlayamıyorum," dedi Bayan LaVaughn, "yaptığımız bence son derece uygunsuz."

"Bence artık zamanı geldi," dedi Hans Ickman.

“Zamanı mı? Hangi zaman? Neyin zamanı geldi?” dedi Bayan LaVaughn. “Bilmece gibi konuşma benimle.”

“Hapishaneye geri dönmenizin zamanı.”

“Evet ama gece yarısı oldu; ayrıca hapishane şu tarafta kalıyor,” dedi Bayan LaVaughn, mücevherlerle bezenmiş eliyle arkayı işaret ederek. “Hapishane, tam ters yönde kalıyor.”

“Önce yapmamız gereken başka bir şey var,” dedi Leo Matienne.

“Neymiş o?” diye sordu Bayan LaVaughn.

“Fili, kontesin evinden almamız gerek,” dedi Peter, “sonra da onu sihirbaza götürmeliyiz.”

“Fili almak mı?” dedi Bayan LaVaughn. “Fili almak mı? Fili sihirbaza götürmek mi? Bu çocuk aklını mı kaçırdı? Polis memuru da mı aklını kaçırdı? Herkes aklını mı kaçırdı?”

“Evet,” dedi Hans Ickman uzayıp giden bir ânın ardından. “Sanırım, böyle de diyebiliriz. Herkes birazcık aklını kaçırdı.”

“Ya, demek öyle. Anladım,” dedi Bayan LaVaughn.

Sonra hepsinin üzerine sessizlik çöktü: soylu kadının, kâhyanın, polis memurunun ve yanında yürüyen çocuğun. Yalnızca karın içinde ilerleyen tekerlekli sandalyenin ve karla örtülü Arnavut kaldırımına basan üç çift ayağın çıkardığı ses duyuluyordu.

Sessizliği en sonunda Bayan LaVaughn bozdu. “Son derece alışılmadık,” dedik, “ama oldukça ilginç, gerçekten de çok ilginç. Bana öyle geliyor ki, sanki her an her şey olabilir, herhangi bir şey.”

“Çok doğru,” dedi Hans Ickman.

Sihirbaz, hapishanedeki daracık hücresinde volta atıyordu. “Ya başarırlarsa?” dedi kendi kendine. “Ya bir yolunu bulup da fili buraya getirirlerse? O zaman sihirli sözcükleri söylemekten başka çarem kalmaz. Sihri tekrar de-

nemeliyim. Onu geri göndermek için elimden geleni yapmalıyım.”

Sihirbaz volta atmayı bıraktı; pencereden dışarı, yukarıya baktı ve havada birbiri peşi sıra dans ederek inen kar tanelerini görünce şaşırdı.

“Şuraya bak!” dedi, hücrede ondan başka kimse olmadığı halde. “Kar yağıyor. Ne kadar da güzel!”

Sihirbaz kıpırdamadan durdu. Yağan kara dalıp gitti.

Ve birdenbire, o güne kadar yapmış olduğu en önemli şeyden vazgeçmenin hiç de umurunda olmadığını hissetti.

O kadar uzun zamandan beri öylesine tek başına, öylesine çaresizce ve ümitsizce yalnızdı ki... Hayatının geri kalanını, hapiste tek başına geçirebilirdi. Şimdi istediği şeyin çok daha basit ama daha önce yaptığı sihirden çok daha karmaşık olduğunu anladı. Birine bakıp ellerini tutmak ve onunla birlikte gökyüzünden inen

olağanüstü kar tanelerini seyretmek istiyordu.

“İşte bu,” demek istiyordu sevdiği ve onu seven birine. “İşte bu!”

Peter, Leo Matienne, Hans Ickman ve Bayan LaVaughn, Kontes Quintet’in evinin önünde bekliyorlar, heybetli ve gösterişli fil kapısını seyrediyorlardı.

“Vay canına!” dedi Peter.

“Kapıyı çalalım,” dedi Leo Matienne. “En iyisi böyle başlamak, yani kapıyı çalarak.”

“Evet,” dedi Hans Ickman. “Kapıyı çalalım.”

Üçü birden öne doğru adım atıp kapıyı yumrukladılar.

Zaman durdu.

Peter’a öyle geliyordu ki, bütün yaşamı orada dikilip kapıyı çalmaktan ve varlığından emin bile olamadığı bir yere kabul edilmek için izin istemekten ibaretti.

Parmakları buz kesmişti. Eklemleri acıyordu. Kar artık daha şiddetli ve hızlı yağıyordu.

“Belki de rüya görüyorumdur,” dedi Bayan LaVaughn oturduğu sandalyeden. “Belki de bütün bunlar rüyadan başka bir şey değildir.”

Peter, buğday tarlasındaki kapıyı anımsadı. Adele’i kollarına aldığı anımsadı. Sonra da filin gözlerindeki korkunç, yürek burkan bakışları anımsadı.

“Lütfen!” diye bağırdı. “Lütfen bizi içeri alın.”

“Lütfen!” diye bağırdı Leo Matienne.

“Evet, lütfen,” dedi Hans Ickman.

Kapının diğer tarafından, açılan sürgünün gıcirtısı duyuldu. Sonra bir başka sürgü açıldı, ardından bir diğeri. Ve kapı, yavaş yavaş, isteksizce aralandı. Ufak tefek, kambur bir adam belirdi kapının ardında. Dışarı çıkıp yağın kara baktı ve güldü.

“Buyurun,” dedi. “Kapıyı siz mi çaldınız?”

Yine güldü.

Peter neden geldiklerini anlatınca, Bartok Whynn daha da gürültülü kahkahalar attı.

“Demek siz... ha ha hiiii... fili buradan alıp... ha ha hiii hiiii... hapisteki sihirbaza götürmek istiyorsunuz; böylece sihirbaz, fili... hiiii... sihirle geri gönderebilecek, öyle mi?”

O kadar çok gülüyordu ki sonunda dengesini kaybedip karın üzerine oturuverdi.

“Bu kadar gülecek ne var, anlamadım,” dedi Bayan LaVaughn. “Söyleyin de, biz de gülelim.”

“Valla, siz bilirsiniz” dedi Bartok Whynn, “eğer ölmem size gülünç geliyorsa... ha ha hiii... dilediğinizce gülün. Düşünsenize bir, Kontes yarın sabah uyanınca filin kaybolduğunu fark eder. Hayvanın gizlice kaçırılmasına izin veren kim? Bartok Whynn... ha ha hiiii... yani ben.”

Küçük adam öyle çılgıncasına bir neşeyle güldü ki, hemen ardından kahkahaları bıçak gi-

bi kesildi, açık kalan ağzından tek ses çıkmıyordu.

“Evet ama ya sen de burada olmazsan?” dedi Leo Matienne. “Ya eğer yarın sen de gitmiş olursan?”

“Nasıl?” dedi Bartok Whynn. “Sen ne... ha ha hiiii... dedin?”

“Dedim ki, ya eğer sen de fil gibi, ait olduğun yere gitmiş olursan?” dedi Leo Matienne.

Bartok Whynn, karşısındaki dört yüze bakakaldı. Dördü de kılını kıpırdatmadan durmuş, bekliyordu. Bartok Whynn de orada öylece durmuş, yağın karın altında bekleyen bu insanları inceliyordu.

Ve nihayet, sessizliğin içinde bekleşirlerken onları tanıdı.

Karşısında duranlar, rüyasında gördüğü, taştan yonttuğu insanlardı.

* * *

Kontes Quintet'in balo salonundaki fil gözlerini açıp da karşısında çocuğu görünce hiç şaşırmadı.

Aklından şunlar geçti. *Sensin. Evet, sensin. Benim için geleceğini biliyordum.*

Bölüm On Yedi

Yağan kar, köpeği uyandırdı. Köpek başını kaldırdı. Havayı kokladı.

Kar kokusu, evet. Ama başka bir koku daha vardı; yabanıl ve büyük bir şeyin kokusu.

Iddo ayağa kalktı. Kuyruğunu oynatarak dikkat kesildi.

Havladı. Bir kez daha ama bu sefer daha yüksek sesle havladı.

“Şşşş,” dedi Tomas.

Ama köpeği susturamadı.

Olağanüstü bir şey onlara doğru yaklaşıyordu. Biliyordu, doğru olduğundan kesinlikle emindi. Harika bir şey olmak üzereydi ve bunu duyuran da o olacaktı. Havladı, havladı, havladı.

Mesajı iletmek için dişini tırnağına takıp elinden geleni yaptı.

Iddo havladı.

Yukarıda, Sonsuz Işık Rahibeleri Kimsesizler Yurdu'nun yatakhanesinde Adele, köpeğin havladığını duydu. Yataktan kalkıp pencereye gitti ve dışarı baktı; sokak lambasının ışığında dönerek dans eden kar tanelerini gördü.

“Kar,” dedi, “tıpkı rüyamdaki gibi.” Pencerenin pervazına dirseklerini dayadı ve dışarıyı, giderek beyaza bürünen dünyayı seyre daldı.

Derken, yağan kar perdesinin ardındaki fili gördü. Sokakta yürüyordu. Peşinden bir çocuk geliyordu. Bir polis memuru, tekerlekli sandal-

yedeki kadınla onu iten bir adam, gövdesi eğri ufak tefek bir adam da onlarla birlikteydi. Dilenci de onlarla birlikte geliyordu, dilencinin kara köpeği de.

“İşte geliyor!” dedi Adele.

Gördüklerinden bir an bile şüphe duymadı. Rüya mı görüyorum diye bir an bile düşünmedi. Sadece dönüp yalınayak karanlık merdivenlerden aşağı, büyük odaya indi, oradan da hole geçti ve sandalyede uyuklayan Rahibe Marie’nin yanından süzüldü. Kimsesizler yurdunun kapısını ardına kadar açtı.

“Buradayım!” diye bağırdı. “Buradayım!”

Kara köpek karların içinde ona doğru koştu. Etrafında daireler çizerek dans etti ve havladı, havladı, havladı.

Sanki şöyle söylüyordu: “İşte buradasın. Uzun zamandır seni arıyorduk. Sonunda bulduk işte, buradasın!”

“Evet,” dedi Adele köpeğe, “buradayım.”

Açık kapıdan gelen esinti Rahibe Marie'yi uyandırdı.

“Kapı açık!” diye bağırdı. “Kapı her zaman açıktır. Sadece çalmanız yeter.”

Rahibe Marie uyku sersemliğini üzerinden atınca, kapının gerçekten de ardına kadar açık olduğunu ve dışarıda, karanlığın içinde kar yağdığını gördü. Sandalyesinden kalkıp kapıyı kapamaya gitti ve tam o sırada sokakta bir fil olduğunu fark etti.

“Ulu Tanrım! Sen bizi koru,” dedi Rahibe Marie.

Sonra, karlar içinde geceliğiyle, ayakkabısız dikilen Adele'i gördü.

“Adele!” diye bağırdı Rahibe Marie. “Adele!”

Fakat rahibeye dönüp bakan Adele değil, elindeki şapkasıyla orada duran bir başka çocuk oldu.

“Adele mi?” dedi çocuk.

Bu isim ağzından, sanki hem bir soru hem de bir yanıt gibi çıkmıştı; ıslıl ıslıl yüzünden hayret okunuyordu.

Aslına bakılırsa çocuk, Rahibe Marie'nin rüyasında gördüğü o parlak yıldızlardan biri gibi ıslıl ıslıldı.

Onu kucağına aldı çünkü kar yağıyordu, çünkü hava soğuktu ve ayakları çıplaktı, çünkü uzun zaman önce annesine onunla hep ilgileneceğine dair söz vermişti.

“Adele” dedi, “Adele.”

“Sen kimsin?” dedi küçük kız.

“Senin ağabeyimim.”

“Ağabeyim mi?”

“Evet.”

Adele gülümsedi; tatlı tebessümündeki şüphe ifadesi ansızın yerini güvene ve sonra da neşeye bıraktı. “Ağabey” dedi, “senin adın ne?”

“Peter.”

“Peter,” dedi Adele. Sonra tekrar etti.
“Peter. Peter. Fili de getirmişsin.”

“Evet,” dedi Peter. “Fili de getirdim. Ya da belki o beni getirdi; neyse, sonuç değişmez ve her şey falcının söylediği gibi oldu.” Gülerek “Leo Matienne,” diye bağırdı, “bu, benim kız kardeşim!”

“Biliyorum,” dedi Leo Matienne. “Belli oluyor.”

“Kimmiş o?” diye sordu Bayan LaVaughn.
“Kimmiş o kız?”

“ocuğun kız kardeşi,” dedi Hans Ickman.

“Anlayamıyorum,” dedi Bayan LaVaughn.

“İmkânsız olduğundan,” dedi Hans Ickman.
“İmkânsız olan, bir kez daha gerçek oldu işte.”

Rahibe Marie, Sonsuz Işık Rahibeleri Kimsesizler Yurdu’nun açık kapısından dışarı çıkıp karla kaplı sokakta yürüdü. Leo Matienne’in yanına gelince durdu.

“Velhasıl, rüyada fil görmek harika bir şey,”

dedi Leo'ya, "ve sonra o rüyanın gerçekleştiğini görmek de harika."

"Evet," dedi Leo Matienne, "evet, öyle olmalı."

Rahibeyle polis memurunun yanında duran Bartok Whynn gülmek için ağzını açtı ama gülemediğini fark etti. "Ben..." dedi. "Ben..." Ama cümlesi yarım kaldı.

O sırada fil yağan karın altında bekliyordu.

Onu ilk hatırlayan Adele oldu. Kardeşine "Fil üşüyor olmalı. O, nereye gidiyor? Onu nereye götürüyorsun?" diye sordu.

"Evine," dedi Peter. "Onu evine geri götürüyoruz."

Bölüm On Sekiz

Peter, filin önü sıra yürüyordu. Adele kucayındaydı. Yanında Leo Matienne yürüyordu. Filin arkasından, tekerlekli sandalyesinde Bayan LaVaughn ile sandalyeyi iten Hans Ickman, ardından Bartok Whynn ve onun da arkasından dilenci Tomas ile onun dibinden ayrılmayan Iddo geliyordu. Kafilenin en sonunda, elli yıldan beri ilk kez Sonsuz Işık Rahibeleri Kimsesizler Yurdu'nun kapısında beklemeyen Rahibe Marie vardı.

Peter en öndeydi ve karlı sokaklarda yürürken, önüne çıkan her sokak lambası, her evin girişi, her ağaç, her bahçe kapısı, her tuğla onunla konuşuyordu. Yeryüzündeki her şey, ona aynı mesajı fısıldayan mucizevi birer varlıktı. Her biri, falcının sözlerini ve yüreğinde onca zaman taşıdıktan sonra nihayet gerçekleşen umudunu dile getiriyordu. *O yaşıyor, o yaşıyor, o yaşıyor.*

Gerçekten de yaşıyordu! Ilık nefesini yanığında hissediyordu.

Tüy gibi hafifti.

Peter, onu kollarında sonsuza dek taşıyabilirdi.

Katedralin saati gece yarısını vurdu. On ikiyi vuran son notanın üzerinden birkaç dakika geçmemişti ki, sihirbaz hapishanenin büyük dış kapısının gürültüyle açılıp kapandığını duydu. Koridorda ayak sesleri yankılandı. Ayak seslerine anahtarların şingirtısı eşlik ediyordu.

“Gelen kim?” diye bağırdı sihirbaz. “Kim-siniz?”

Yanıt veren olmadı; yalnızca ayak sesleri ve fenerden yayılan ışık vardı. Derken polis memuru görüldü. Sihirbazın hücresinin önünde durdu, anahtarları uzatarak, “Seni dışarıda bekliyorlar,” dedi.

“Kim?” diye sordu sihirbaz. “Beni kim bekliyor?” Duyduklarına inanamayan kalbi güm güm atıyordu.

“Herkes,” dedi Leo Matienne.

“Başardınız mı? Fili buraya getirebildiniz mi? Ve Bayan LaVaughn’u?”

“Evet,” dedi polis memuru.

“Tanrım beni affet,” dedi sihirbaz. “Bağışla beni! Şimdi sihri bozmak zorundayım. Bunu denemek zorundayım.”

“Evet, artık her şey sana bağlı,” dedi Leo. Anahtarı kilide sokup çevirdi, hücrenin kapısını itip açtı.

“Hadi gel,” dedi Leo Matienne. “Hepimiz seni bekliyoruz.”

Bir şeyi kaybetmek, o şeyi ortaya çıkarmak kadar büyük bir sihir işidir. Hatta belki, ondan da büyük. Yapılan bir şeyi tersine çevirmek, hemen her zaman, o şeyi yapmaktan daha zordur.

Sihirbaz bunu gayet iyi biliyordu; o yüzden de, aylardan beri ilk kez soğuk ve karlı geceye özgürce adım atıyor olduğu halde içinde en ufak bir sevinç kırıntısı yoktu. Tam tersine, korkuyordu. Ya dener de yine başaramazsa, o zaman ne olacaktı?

Derken, fili gördü; karlar içinde duran filin heybetli silüetini, gerçekliğini gördü.

O kadar imkânsız, öylesine güzel ve sihirliydi ki.

Ne olursa olsun, yapması gerekiyordu. En azından denemeliydi.

“İşte,” dedi Bayan LaVaughn, kucağında

oturan, ısınsın diye sıkıca sarıp sarmalanmış olan Adele'e, "İşte orada. Sihirbaz o!"

"Hiç de kötü bir adama benzemiyor," dedi Adele. "Üzgün görünüyor."

"Evet, ama ben sakat kaldım," dedi Bayan LaVaughn, "ve inan bana, bu, üzüntüden çok daha fazlasını hak ediyor."

"Hanımefendi," dedi sihirbaz. Dönüp Bayan LaVaughn'u selamladı.

"Efendim?" dedi soylu kadın.

"Tek niyetim bir demet zambak getirmekti," dedi sihirbaz.

"Evet ama belki de tam olarak anlamadınız," dedi Bayan LaVaughn.

"Lütfen," dedi Hans Ickman, "lütfen, yalvarırım! Yüreğinize kulak verin de konuşun."

"Sadece bir demet zambak," diye devam etti sihirbaz, "ama olağanüstü bir şeyler yapma isteğiyle ümitsizce çırpınırken, çok daha güçlü bir sihir mırıldandım ve size istemeden de olsa

büyük zarar verdim. Şimdi, yaptığımı telafi etmeye çalışacağım.”

“Evet, ama yeniden yürüeyebilecek miyim?” diye sordu.

“Sanmıyorum” diye yanıtladı sihirbaz. “Ne olur, beni bağışlayın. Affınıza sığınıyorum.”

Soylu kadın sihirbaza baktı.

“İnanın, size zarar vermek gibi bir niyetim yoktu,” dedi sihirbaz. “Bunu asla istemedim.”

Bayan LaVaughn burnunu çekti. Yüzünü çevirdi.

“Lütfen,” dedi Peter, “fil bekliyor. Hava çok soğuk ve onun sıcacık evine dönmesi gerek. Şimdi yapabilir misiniz?”

“Pekâlâ,” dedi sihirbaz. Bayan LaVaughn’u tekrar selamladıktan sonra file döndü. “Sizler, hepiniz, geriye doğru biraz açılın, yer açın lütfen. Geriye çekilin.”

Peter file dokundu, eli bir an için filin üstünde kaldı. “Başına gelenler için üzgünüm,”

dedi file. “Yaptığın her şey için teşekkür ederim. Teşekkürler ve hoşça kal.” Sonra o da diğerleri gibi geriye çekildi.

Sihirbaz, filin etrafında dönerek ve kendi kendine mırıldanarak yürüdü. Hapisteki hücrenin penceresinden gördüğü yıldızı düşündü. Nihayet yağan karı düşündü; tek arzusunun, bu manzarayı birilerine göstermek olduğunu düşündü. Bayan LaVaughn’un soran, ümit eden gözlerle bakan yüzünü düşündü.

Ve sihirli sözcükleri mırıldanmaya başladı. Sözcükleri tersine söylüyor, sihri tersine okuyordu. Sondan başa hepsini söyledi; fısıldayarak, gerçekten de işe yarayacağına dair güçlü bir ümitle ve her şeye rağmen, sihirbazların bile olanları tersine çevirmek için ellerinden geleni yapabileceğini bilerek.

Sözcükleri söyledi.

Kar durdu.

Gökyüzündeki bulutlar birdenbire mucı-

zevi şekilde silindi ve bir anda sayılamayacak kadar çok yıldız parlamaya başladı. Venüs, yıldızların arasında ağırbaşlı bir edayla ışıldıyordu.

Onu, Rahibe Marie fark etti. “Şuraya bakın,” dedi. “Yukarı bakın.” Gökyüzünü işaret etti. Hep birlikte yukarı baktılar: Bartok Whynn, Tomas, Hans Ickman, Bayan LaVaughn, Leo Matienne, Adele.

Iddo bile başını kaldırıp baktı.

Yalnızca Peter gözlerini filden ayırmadı; bir de, filin etrafında dönerek onu evine gönderecek ters sihrin sözcüklerini tersten söyleyen sihirbaz.

Bu yüzden, onun gittiğini sadece Peter gördü. Sihirbazın o güne kadar gerçekleştirdiği en büyük sihrin tek tanığı Peter’dı.

Fil bir an için oradaydı, ertesi an yoktu.

Bu kadar basit!

O gider gitmez, bulutlar geri geldi, yıldız-

lar görünmez oldu ve tekrar kar yağmaya başladı.

Baltese kentine onca tantanayla gelen filin, böylesine derin bir sessizlikle uğurlanması akıl almazdı. Filin ortadan kaybolduğu an etrafta çıt çıkmıyordu, sadece yere düşen kar tanelerinin çıkardığı *pıt-pıt-pıt* sesi duyuluyordu.

Iddo burnunu havaya kaldırıp kokladı. Soru sorarcasına havladı.

“Evet,” dedi Tomas, “gitti.”

“Ya, gitti,” dedi Leo Matienne.

Peter yere eğilip, karın üzerinde kalan daire şeklindeki dört ayak izine baktı. “Gerçekten de gitti,” dedi. “Umarım, evine varmıştır.”

Başını kaldırınca, Adele’in yusuvarlak açılmış gözlerle, şaşkınlık içinde kendisine baktığını gördü.

Kız kardeşine gülümsedi. “Ev,” dedi.

Adele de ona gülümsedi. Yine aynı gülüm-

semeyle: önce şüphe, sonra güven ve nihayet neşe.

Sihirbaz dizlerinin üzerine yığılıverdi, başını titreyen ellerinin arasına aldı. “Bitti sonunda, hepsi bitti. Çok üzgünüm. Gerçekten, üzgünüm.”

Leo Matienne, kolundan tutup sihirbazı ayağa kaldırdı.

“Onu hapse geri mi götüreceksiniz?” diye sordu Adele.

“Evet, bunu yapmak zorundayım,” dedi Leo Matienne.

Bayan LaVaughn’un sesi duyuldu: “Hayır, hayır. Bütün olanlardan sonra, buna gerek yok, öyle değil mi?”

“Ne?” dedi Hans Ickman. “Ne dediniz?”

“Dedim ki, onu hapse geri göndermeye gerek yok. Herhangi bir suçlamada bulunmayacağım. Her ne gerekiyorsa imzalarım. Onu bırakın. Onu serbest bırakın.”

Leo Matienne, sihirbazın kolunu bıraktı. Sihirbaz, Bayan LaVaughn'a dönüp önünde eğildi. "Hanımefendi," dedi.

"Beyefendi," dedi Bayan LaVaughn.

Sihirbaz yürüdü gitti. Havada fırıl fırıl dönen kar taneleri arasında, uzaklaştıkça küçülen siyah pelerinin ardından bakakaldılar. Gözden tamamen kayboluncaya kadar, hep birlikte sihirbazın gidişini seyrettiler.

Sihirbaz gidince, Bayan LaVaughn üzerinden büyük bir yükün kalktığını ve hafiflediğini hissetti. Yüksek sesle güldü. Adele'i kucaklayıp ona sımsıkı sarıldı.

"Çocuk üşüdü," dedi. "İçeri girelim."

"Evet," dedi Leo Matienne. "Hadi, içeri girelim."

İşte, böyle bitti.

Karın şefkatli, bağışlayıcı eliyle örttüğü bir dünyada.

Sessizce.

Bölüm On Dokuz

O geldiğinde, Iddo ateşin önünde uyuyordu.

Tomas şarkı söylemeye başladı.

İkisi de hiçbir zaman çok uzun kalmazdı.

Ama Leo ile Gloria'nın, Peter ile Adele'in, filler ve gerçek ve harika haberlerle ilgili o tuhaf ama güzel şarkılarında Tomas'a eşlik etmeyi öğrenebilecekleri kadar sık ziyarete gelirlerdi.

Onlar hep birlikte şarkı söylerken, çatı katında birinin yere vurduğunu işitirlerdi.

Yukarı çıkıp, Vilna Lutz'un ne istediğini soran genellikle Adele olurdu. Adam, kıza asla doğru dürüst yanıt veremezdi. Sadece üşüdüğü ve pencerenin kapalı tutulmasını istediğini söylerdi; bazen de, özellikle ateşi çok yükselmişse, Adele'in yanında oturup elini tutmasını isterdi.

“Düşman kanadını çevirmeliyiz!” diye bağırdı. “Hay aksi, ayağım, ayağım nerede?”

Sonra da ümitsizce devam ederdi: “Onu götüremem. Gerçekten de, yapamam. Öyle küçük ki.”

“Şşşş, derdi Adele. “Tamam, hepsi geçti.”

Yaşlı asker uykuya dalana dek başında bekler, sonra da aşağıya, onu bekleyen Gloria, Leo ve ağabeyinin yanına dönerdi.

Adele ne zaman odaya girse, Peter'a hep kardeşi gideli çok uzun zaman olmuş gibi gelirdi. Kız kardeşini tekrar görünce, yüreği hayretle ve çılgınca bir coşkuyla çarpardı; rüyasındaki

kapıyı, altın renkli buğday tarlasını anımsardı. Rüyasındaki o güzelim ışığı... Ve işte Adele yanındaydı; sıcacık, güven dolu bir evde, onu sevenlerin arasında.

Tıpkı, bir zamanlar annesine söz verdiği gibiydi her şey.

Sihirbaz, keçi çobanlığı yapmaya başladı ve dişleri dökülmüş bir kadınla evlendi. Kadın onu, o da kadını seviyordu. Dik bir yamacın eteğindeki kulübede keçileriyle birlikte yaşıyorlardı. Bazı yaz akşamları, tepeye tırmanırlar, orada durup gökyüzündeki takımyıldızları seyrederdiler.

Sihirbaz, kadına, hapisteyken sık sık dalıp gittiği yıldızı, onu hayatta tuttuğuna inandığı yıldızı gösterirdi.

“İşte şuradaki,” derdi, parmağıyla göstererek. “Hayır, o değil, şuradaki.”

“Ne fark eder, Frederick,” derdi kadın tat-

lı bir sesle. “Hepsi de o kadar güzel görünüyordu ki.”

Gerçekten de hepsi güzel görünüyordu.

Sihirbaz, bir daha asla sihirli bir numara yapmadı.

Fil, çok ama çok uzun yıllar yaşadı ve fillerin hafızasıyla ilgili bütün söylenenlere rağmen, başına gelenlerden hiçbirini hatırlamadı. Ne opera binasını ne sihirbazı, ne kontesi ne de Bartok Whynn’i anımsıyordu. O akşam gökyüzünden dökülen gizemli kar tanelerini de anımsamıyordu. Belki de, anımsamak ona fazlasıyla acı veriyordu ya da belki yaşadıkları, bir an önce unutulması gereken kötü bir rüyadan başka bir şey değildi.

Yine de, arada bir, uzun çimenlerin arasından yürürken ya da ağaçların gölgesinde dinlenirken, Peter’ın yüzü birdenbire gözlerinin önünde belirirdi. Garip bir duyguya kapılırdı:

birinin onu gerçekten de gördüğü, bulduğu, sonunda kurtulduğu ve iyi olduğu duygusuna.

İşte o zaman filin yüreği minnetle dolardı ama bu duyguyu kim için ve neden hissettiğini asla anımsamazdı.

Fil, Baltese kentini ve orada yaşayanları unutturken, insanlar da onu unutuyordu. Filin aniden kaybolması, önce ortalığı karıştırmış ama ardından her şey unutulmuştu. Fil, Baltese kenti için zamanla silinip giden garip ve inanılmaz bir imgeye dönüştü. Bir süre sonra, ne onun mucizevi gelişi ne de açıklanamaz kayboluşu konuşulur oldu. Bütün bunlar öylesine imkânsız görünüyordu ki, sanki hiçbiri gerçek değildi.

Bölüm Yirmi

Ama hepsi gerçektir.

Ve bu inanılmaz olayların ardından, geride ufak tefek de olsa birkaç kanıt kaldı.

Kentin en görkemli katedralinin tepesinde, dik dik bakan çörtlenlerin arasında, bir fil ile onun önünde giden bir çocuğun yontusu vardır. Yontudaki çocuk, kucağında küçük bir kız taşır ve bir eli filin üzerindedir; filin arkasında bir sihirbaz, bir polis memuru, bir rahibe, soy-

lu bir kadınla kâhyası, bir dilenciyle köpeği ve en arkada ufak tefek, eciş bücüş bir adam sıralanmıştır.

Her birinin, bir diğeriyle bağı vardır; her biri, arkasından gelenle bağlantılıdır ve hepsi ileriye doğru bakar. Parlak bir ışığa doğru yürüyormuş gibi ileriye...

Eğer günün birinde Baltese kentine yolumuz düşerse ve yeterince ısrarla sorarsanız, size o katedrale giden yolu gösterecek birini bulacağınıza eminim. Evet, adım gibi biliyorum ki, katedralin tepesinde, Bartok Whynn'den geriye kalan taştan yontuya, o gerçeğe giden yolu size gösterecek biri çıkacaktır.

Teşekkür

Uzun bir kış gecesinde benimle
birlikte yürüyen

Tracey Bailey, Karla Rydrych, Lisa

Beck, Jane St Anthony, Cindy

Rogers, Jane O'Reilly, Jennifer

Brown, Amy Schwantes, Emily van

Beek ve Holly McGhee'ye.

Onlara sonsuz şükran borçluyum.